

ΟΛΑ ΕΛΕΓΟΝΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΓΕ

**Θέμα: Η Μεγάλη Ληστεία της
Ελλάδας 1975-2011**

Πώς φθάσαμε ως εδώ? Αυτό είναι το ερώτημα που θέτει σήμερα ο ελληνικός λαός αλλά θα θέσει σε λίγο και η Ελληνική Ιστορία. <<Φταίει η ...προηγούμενη κυβέρνηση (δηλ. του Κωστάκη Καραμανλή) λένουν προσφάτως κάποια γραφικά μέλη του ΠΑΣΟΚ (όπως π.χ. η Κα Φώφη και ο κ Πρωτόπαπας) ενώ άλλοι ηλίθιοι διαλαλούν από την τηλεόραση (2013):

<<δεν είναι ώρα να μιλάμε γι'αυτά διότι ...διχάζουν τον λαό>>!!

Εδώ παραθέτουμε αποσπάσματα δημοσιευμάτων από το 1984 τα οποία η προπαγάνδα του ΠΑΣΟΚ κατόρθωσε (με την παντοδυναμίας αντιδημοκρατικού επηρεασμού των ΜΜΕ) να διατηρήσει κάτω από το χαλί.

Στο βιβλίο του Ο Μαρξιστικός Μύθος (σελ. 37 παρ. 2)
έγραφε το 1984 ο Νίκος Καλογερόπουλος:

<<Ο κύριος υπεύθυνος για την εκδίωξη του επενδυτικού κεφαλαίου από την Ελλάδα είναι ο Ανδρέας Παπανδρέου, ο οποίος άρχισε συστηματική εκστρατεία κατά των Ελλήνων εφοπλιστών και του κεφαλαίου αμέσως μετά το 1974. Ο εκφοβισμός του κεφαλαίου και το συναίσθημα ανασφαλείας των επενδυτών που αυτός δημιούργησε ενετάθη από την τραγική ανικανότητα των αντιπάλων του. Ο κύριος πολιτικός του αντίπαλος (ονομάζω σαφώς τον Κωνστ. Καραμανλή) δεν είχε το σθένος να ακολουθήσει πολιτική ενθαρρύνσεως του κεφαλαίου και των επενδύσεων, που όχι μόνο επεβάλλετο αλλά ήταν και εκείνη που είχε προκαλέσει επιτυχώς (όπως όφειλε να το είχε αντιληφθεί) την μέχρι τότε πρωτοφανή για την Ιστορία της Ελλάδος οικονομική ανάπτυξη και εκβιομηχάνιση που άρχισε περί το 1955 (αύξηση ετήσια ΑΕΠ 8%, Ιδιωτ. επενδύσεις 10% ετησίως μεταξύ 1953-1973). Ο πολιτικός αυτός αντίπαλος υπήρξε το πρώτο θύμα της μαρξιστικής συστηματικής προπαγάνδας που εξαπέλυσε ο Ανδρέας Παπανδρέου, <ενάντια στο μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο>. Σταθερά πολιτική του Κωνστ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ υπήρξε η άκριτη μίμηση του αντιπάλου και οδηγός αρχή του το συνεχώς εφαρμοζόμενο αξίωμα <τι θα πει ο αντίπαλος για

να το πράξω πρώτος Εγώ!>. Με την εθελημένη και σταθερή επιδίωξη εκ μέρους του πρώτου και την άφρονα μίμηση εκ μέρους του δεύτερου, ανεκόπη οριστικώς η οικονομική πρόοδος της Ελλάδος, κατεστράφη η προσπάθεια εκβιομηχανίσεως, απεκλείσθη η βελτίωση του οικονομικού και δημοκρατικού επιπέδου σύμφωνα με τα μεγαλειώδη πρότυπα του ελεύθερου, δημοκρατικού Δυτικού κόσμου με τον οποίον πνευματικώς και ιστορικώς, η Ελλάς αποτελεί μίαν Ενότητα. Το τραγικόν είναι ότι η καταστροφή της ελληνικής οικονομίας πρέπει να θεωρείται ανεπανόρθωτη. Είναι αδύνατον πλέον να μπορεί να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη και η ασφάλεια που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την εντατική επενδυτική προσπάθεια και την ταχύρρυθμη οικονομική ανάπτυξη. Κανείς σοβαρός επενδυτής δεν είναι δυνατόν να είναι τόσο αφελής ώστε να εισαγάγει πλέον κεφάλαια στην Ελλάδα. Η οικονομική καταστροφή είναι τόσο ιστορικώς τελεσίδικη όσον υπήρξε και η Μικρασιατική Καταστροφή. Το ελληνικόν έθνος παρεσύρθη και στις δύο περιπτώσεις αφρόνως από άφρονες και έχασε με τον ίδιο τραγικό τρόπο τις δύο μοναδικές και μεγαλειώδεις ευκαιρίες της πρόσφατης Ιστορίας του. Εθνικώς δεν επιτρέπεται να αποσιωπάται το γεγονός ότι η ιστορική ευθύνη βαρύνει αποκλειστικά και εξ ίσου τους δύο μοιραίους πρωτεργάτες που ονομάσαμε.>>

Με αφορμή την έκθεση του τότε διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος κ. Δημ.Χαλικιά, ο οποίος μέσω ύβρεων από τις «προοδευτικές» δυνάμεις έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου για την ελληνική οικονομία, άρθρο του τότε διευθυντή του **«Οικονομικού Ταχυδρόμου» κ. Γιάννη Μαρίνου, στο τεύχος της 22ας Μαΐου 1986, υπό τον τίτλο:**

«Προτιμούμε να πνιγούμε χορεύοντας, όπως οι επιβάτες του Τιτανικού;».

«Και ιδού πού φθάσαμε: Αντί να δουλεύουμε για να παράγουμε εισόδημα, να τρώμε από τα έτοιμα και από τα δανεικά. Αντί να φτιάχνουμε νέα εργοστάσια, να κλείνουμε κι αυτά που υπάρχουν. Αντί να εκσυγχρονίζουμε τις υφιστάμενες εγκαταστάσεις, να τις αφήνουμε βαθμιαία να καταντούν παλιοσίδερα. Αντί να βελτιώνουμε την παραγωγικότητά μας, να επιβραβεύουμε με κάθε τρόπο την τεμπελιά και την λούφα. Αντί να προωθούμε τις εξαγωγές μας με καλά και φθηνά προϊόντα, να υπονομεύουμε την ανταγωνιστικότητά τους με αποτέλεσμα να μην μπορεί πια να πουληθεί η ελληνική παραγωγή ούτε μέσα στην ελληνική αγορά.

Αντί να ενθαρρύνουμε το κέρδος, ώστε να περισσεύουν λεφτά για νέες επενδύσεις και καλύτερες αμοιβές των εργαζομένων, το εμποδίζουμε με κάθε τρόπο, με αποτέλεσμα τον πολλαπλασιασμό των προβληματικών επιχειρήσεων και την απειλή των μαζικών απολύσεων, αφού οι βιομηχανικές μας επιχειρήσεις δεν μπορούν πια να επιβιώσουν.

Αντί να στηρίζουμε με κάθε τρόπο την εγχώρια παραγωγή, την καταδιώκουμε με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο, διευκολύνοντας έτσι τις εισαγωγές και την κυριαρχία των ξένων στην ελληνική αγορά.

Αντί οι εργατοϋπάλληλοι να υπερασπίζονται την εθνική παραγωγή με την εργατικότητα και την συμπαράστασή τους προς τους ομοεθνείς εργοδότες τους, πολλοί απ' αυτούς υπονομεύουν με απεργίες, στάσεις εργασίας, καταλήψεις, κοπάνες, νωθρότητα, τσαπατσουλιά και συνεχείς εκδηλώσεις μίσους τις ντόπιες παραγωγικές μονάδες, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο στα ξένα προϊόντα και στη δική τους μιζέρια και ανεργία.

Αντί το δημόσιο να διαχειρίζεται με σύνεση και πόνο τα έσοδα από την φορολογία, τα διασπαθίζει σε καταναλωτικές δαπάνες σε έργα βιτρίνας, σε αθρόες προσλήψεις υποαπασχολούμενων, σε επιδοτήσεις, χαρισμούς οφειλών, σε δανεικά και αγύριστα και σε διαιώνιση της αντιπαραγωγικής δομής της δημόσιας διοικήσεως και της χρονοβόρας και δαπανηρότατης γραφειοκρατίας.

Αντί να αναπτύσσουμε την παραγωγή και να ενισχύουμε την αυτοδυναμία της οικονομίας μας, το'χουμε ρίξει στον δανεισμό από το εσωτερικό και κυρίως από το εξωτερικό, με αποτέλεσμα να έχουμε φθάσει στο τραγικό σημείο να δανειζόμαστε πια κάθε χρόνο 2-3 δισεκατομμύρια δολάρια από τους ξένους για να εξοφλούμε προηγούμενα δανεικά.

Αντί να διευκολύνεται η εισαγωγή νέας τεχνολογίας και η ευελιξία των επιχειρήσεων ώστε να αποφεύγουν τα οικονομικά αδιέξοδα και το μοιραίο κλείσιμό τους, αντί να ενθαρρύνεται η υλική επιβράβευση των προκομμένων και ευσυνείδητων, επιβάλλεται με κάθε τρόπο το αντίθετο.»

Ο Νίκος Καλογερόπουλος (Γενεύη) έγραφε στο βιβλίο του <<Ποιοί εδολοφόνησαν την Ελλάδα>> το 1995 (σελ. 90):

<< Το πρόγραμμα του Ανδρέα Παπανδρέου ήταν η αναστολή της οικονομικής προόδου της χώρας. Αυτή ήταν ΠΑΝΤΟΤΕ η μόνιμη επιδίωξη των Μεγάλων Δυνάμεων σύμφωνα με τις θεμελιώδεις αρχές του Ανατολικού Ζητήματος. Και αυτή υπήρξε, και είναι, η βασική εντολή και επιδίωξη των ΗΠΑ. Δύο είναι κυρίως οι τρόποι: η εκδίωξη του επενδυτικού κεφαλαίου και η υπερχρέωση της χώρας. Με το πρώτο επιτυγχάνεται η

ανακοπή κάθε αναπτύξεως. Διότι αυτή μπορεί να γίνεται μόνο με επενδύσεις ιδιωτικών κεφαλαίων. Με το δεύτερον επιδιώκεται η μείωση του εθνικού εισοδήματος, δηλαδή της ευημερίας και προόδου εφ' όσον η χώρα δαπανά περισσότερα από όσα παράγει. Τα δάνεια <μοιράζονται> στον λαό για καταναλωτικούς σκοπούς. Έτσι ο λαός εξαγοράζεται ανέντιμα αλλά αποτελεσματικά, με την κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος. Ενώ, ταυτόχρονα, με την επίπλαστη ψευδαισθήση ευμάρειας, κατρακυλά στην μελλοντική μείωση του εισοδήματός του, στην αναγκαστικά εξοντωτική φορολογία και τελικά στην ανάσχεση της ανάπτυξεως. Είναι χαρακτηριστικόν ότι βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, ο Βασίλειος Κεδίκογλου, έλεγε προς τους βιομηχάνους το αμίμητον ότι <<έχουν **εθνική** υποχρέωση να κάνουν επενδύσεις έστω και με την προοπτική ότι θα τους κρατικοποιήσουν>>(!).

Αυτή ήταν η τραγική κατάσταση. Με αυτή την μέθοδο εδολοφονήθη η ελληνική οικονομία. Όλοι επειραματίζοντο όταν το πείραμα είχε ήδη γίνει στην Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία. Και όταν σήμερα αναγνωρίζει ο σύμβουλος του Γκορμπάτσεφ Ντάνιτσεφ: <<το σύστημα που κατάφερε να καταντήσε την πλουσιότερη χώρα του κόσμου σε μία χώρα υποανάπτυκτη, είναι το πιο βλακώδες σύστημα που υπήρξε ποτέ. Το μεγαλύτερό μας κατόρθωμα είναι ότι εδείξαμε στους άλλους τι δεν πρέπει να κάνουν>>. Το έδειξαν, αλλά η ...Αριστερά στην Ελλάδα δεν το κατάλαβε ακόμη....Αλλά τι ακριβώς συνέβη και με τον Καραμανλή μετά το 1974 να γίνει συνεργός του εγκλήματος;....Τα κίνητρα υπήρξαν πολλαπλά. Οι μεν είχαν εντολή από τους Πάτρωνες που έπρεπε να εκτελέσουν. Οι δε, ήσαν άκριτοι Μίμοι, έτοιμοι να θυσιάσουν τα πάντα για μια φούχτα ψήφων>>

Αλλού (σελ. 162) ο Νίκος Καλογερόπουλος γράφειː

<<Αυτός είναι ο ρόλος που διάλεξε να παίξει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Δεν είχε καμία συναισθηματική δέσμευση με την πατρίδα. Είχε, αντιθέτως, πλήρες το υποσυνείδητο με ποικίλους λόγους εκδικήσεως ή και μίσους. Το τραγικό για την ύπαρξη αυτού του ανθρώπου είναι άλλο. Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε την δυνατότητα να καταστεί η μεγαλύτερη πολιτική μορφή της συγχρόνου Ελλάδος. Ο λαός, εξαπατηθείς, τον ελάτρευσε. Μπορούσε να αναπτύξει την οικονομική ευρωστία του έθνους, ώστε με την προσέλευση του μεγάλου ελληνικού κεφαλαίου του εξωτερικού, να καταστήσει την Ελλάδα οικονομική δύναμη....Να αναπτύξει σαν πανεπιστημιακός δάσκαλος την Παιδεία των Ελλήνων ώστε α καταστεί πρότυπον στην Δύση. Να προσδώσει, με την ορθή επιλογή των συνεργατών του τα ανώτερα πρότυπα προς μίμηση των οποίων είχε ανάγκη το έθνος... Να δείξει στην υπερδύναμη (όπως άλλοτε ένας Βενιζέλος) ότι μια ισχυρή Ελλάδα είναι ο καλύτερος εγγυητής των συμφερόντων της στην Ανατολική Μεσόγειο (το κέντρο του Ανατολικού Ζητήματος)

Αντ'αυτών, ο Ανδρέας Παπανδρέου, τραγική μορφή μέσα στην βορβορώδη δίνη των απωθημένων του, κατόρθωσε, μετά από 8ετή κραιπάλη, μετά από ανίερο looting (TIME magazine), να εκδιώξει ολοσχερώς το <μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο>... να παραδώσει μιαν Ελλάδα καταχρεωμένη, μετά την ανέντιμη πολιτική του <δανείσου και μοίραζε>. Να καταστήσει την Ελλάδα περιφρονητέα και μισητή στην Ευρώπη. Να διαλύσει κατά τρόπο τραγικό την Δημόσια Διοίκηση, την Αστυνομία, την Παιδεία, την ελληνική γλώσσα, τα Μέσα και Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Να προβάλει ως

πρότυπα προς μίμηση τις απεχθείς μορφές των υβριστών, χυδαίων και ημιμαθών acolytes του. Να εξευτελίσει κατά τον πλέον χαμερπή τρόπο τα ήθη, τις οικογενειακές παραδόσεις, τα καλλιτεχνικά επιτεύγματα, την φιλότιμη προσπάθεια του έθνους μας.

Αυτόν τον Ανδρέα Παπανδρέου, όταν συνειδητοποιηθεί πλήρως η πολιτεία του, θα τον συνοδεύει εσαεί η κατάρρα του Έθνους. Ενός Έθνους το οποίο βρήκε αναπτυσσόμενο και υγιές, το εμάρανε και το κατέστρεψε>>

(Από το βιβλίο του Ν. Καλογεροπούλου ΠΟΙΟΙ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, 1995)

Το 2004,

ο Κώστας Σημίτης, ατροφικό φυτώριο αναπτυχθέν στο νοσηρό πολιτικό κλίμα του Ανδρέα Παπανδρέου, γράφει σε βιβλίο του:

<< Η πολιτική μας είναι να εμποδίσουμε και αποτρέψουμε ΜΕ ΚΑΘΕ ΚΟΣΤΟΣ (!) την προσήλωση στην ιδέα του Έθνους και στην χριστιανική παράδοση που αποδυναμώνει και εγκυμονεί κινδύνους σε μια σύγχρονη παρουσία που πρέπει να έχει η Ελλάδα >>

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ.

(Από το βιβλίο του Ν. Καλογεροπούλου Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ)

Ο εξαίρετος οικονομολόγος Δημ. Κουλουριάνος διετέλεσε για λίγο διάστημα μετά το 1981 Υπουργός Οικονομικών της κυβερνήσεως του Ανδρέα Παπανδρέου. Προσφάτως, στην Κορώνη όπου τώρα διαμένει έδωσε την ακόλουθη συνέντευξη. Είναι η ομολογία μιας ολόκληρης πολιτικής εποχής.

«Όταν ήμουν υπουργός Οικονομικών, είδα ότι το χρέος άρχισε να παίρνει διαστάσεις πολλαπλασιαστικές» θυμάται ο Κουλουριάνος. Το 1981 το δημόσιο χρέος έφθανε το 30% του ΑΕΠ – το 1989 ανήλθε σε 72% και σήμερα πλησιάζει το 170%. Το «προπατορικό αμάρτημα» της υπερχρέωσης συνέβη τη δεκαετία του 1980. Το αίτημα της αποκατάστασης όσων ζούσαν αποκλεισμένοι και κυνηγημένοι από το κράτος της Δεξιάς, επί δεκαετίες ολόκληρες, ήταν δίκαιο και κυρίαρχο. Οδήγησε όμως σε νοοτροπίες και πρακτικές που σήμερα θεωρούνται από πολλούς η αρχή των δεινών που υφίσταται τώρα η Ελλάδα.

«Ανησυχούσα με ποιον έφαγε το βράδυ ο Ανδρέας για να δω την άλλη μέρα τι “επιταγή” θα μου έρθει» λέει χαριτο-λογώντας. Με τη λέξη «επιταγή» εννοεί τη βροχή των αιτημάτων για παροχές. Παράγοντες του κόμματος και της κυβέρνησης αποσπούσαν τη συγκατάθεση του Πρωθυπουργού και έμπαιναν με θράσος στο γραφείο του. «Και μου έλεγαν», θυμάται, «“Εσύ τι το παίζεις; Πρωθυπουργός; Αφού συμφωνεί ο Πρωθυπουργός...”». Κι εγώ απαντούσα: “Ο Πρωθυπουργός μπορεί να συμφωνεί αλλά σας

είπε να πάτε στον Δημήτρη. Και ο Δημήτρης είναι Καραγεώργη Σερβίας 10”. Εκεί ήταν αυτός που έπρεπε να πληρώσει, το υπουργείο Οικονομικών». Η απάντηση του Κουλουριάνου στη βροχή των αιτημάτων ήταν τις περισσότερες φορές αρνητική. «Χαρακτηρίζομαι πλέον ως συντηρητικός της παλιάς σχολής που ήθελε διόρθωση του συστήματος και όχι ανατροπή!»... «Ο Ανδρέας δεν έλεγε ποτέ “όχι”» συνεχίζει ο Κουλουριάνος. «Όταν τουμίλαγες στενά για οικονομικά, αρρώσταινε. Με ρωτάνε μερικές φορές: “Μα δεν ήξερε ο Ανδρέας οικονομικά;”. Παραήξερε οικονομικά και γι’ αυτό ακριβώς δεν ήθελε να συζητάει οικονομικά. Γιατί ήξερε ότι εκεί ισχύει η λογική της οικονομικής ανάλυσης».

Ο υπουργός που πήγαινε στο γραφείο του με το λεωφορείο και έλεγε «όχι» στις παροχές (κάνοντας έξω φρενών τους συναδέλφους του) δεν άντεξε για πολύ σε αυτή τη θέση. Εμεινε όμως αρκετά για να σχηματίσει εικόνα. «Δημι-ουργήθηκε μια νοοτροπία, ένας τρόπος σκέψης που είχε αποσυνδέσει την αμοιβή από την προσπάθεια. Η αμοιβή είχε γίνει ένα είδος ανθρώπινου δικαιώματος» λέει σήμερα. «Ακόμη και σε υπηρεσίες όπως η ΕΡΤ, για παράδειγμα, όπου υπήρχε πλεονάζον προσωπικό, ερχόταν ο υπεύθυνος και μου ζητούσε να προσλάβω 1.200. Του έλε-γα ότι δεν γίνεται. Μου απαντούσε “τώρα θα βάλουμε δικούς μας”, ανεξαρτήτως αν χρειάζονταν ή όχι». Τα λεφτά όμως δεν υπήρχαν για αθρόες προσλήψεις και η μόνη λύση ήταν ο δανεισμός. «Εκεί τους είπα ότι αυτό παίρνει πλέον τη μορφή της χιονόμπαλας, κάθε βόλτα και μεγαλώνει».

Ο Κουλουριάνος παραιτήθηκε στις 10 Αυγούστου του 1983.

Προτού γίνει υπουργός ο Κουλουριάνος μετρούσε ήδη 13 χρόνια στην Παγκόσμια Τράπεζα και είχε συμμετάσχει σε αποστολές σε 20 χώρες. «Γι' αυτό καταλαβαίνω και πώς λειτουργεί σήμερα η τρόικα» μας λέει, «την έχω κάνει αυτή τη δουλειά». Τον ρωτάμε αν θα αντέξει η Ελλάδα μια έξοδο από το ευρώ. «Η έξοδος από το ευρώ θα είναι αυτοκτονία» απαντάει κοφτά. «Η Ελλάδα βρίσκεται σε τέλμα. Το ένα πόδι είναι χρέος-έλλειμμα, το άλλο πόδι είναι ύφεση-ανεργία. Όταν σηκώνεις το ένα πόδι να ανασάνεις, βουλιάζει το άλλο. Και το αντίστροφο. Μέχρι να βρεθεί μια σχετικά στέρεη βάση να ανεβείς λίγο πιο πάνω. Βλέπω ότι αυτή τη δεκαετία η χώρα μας θα μείνει σε αυτό το τέλμα. Είναι μια μεταβατική περίοδος, βρισκόμαστε στο Καθαρήριο. Όπως έγραψε ο Δάντης, πρέπει να περάσεις από το Καθαρήριο για να δεις τον Παράδεισο. Εχουμε σταματήσει ως κοινω-νία, ως οικονομία, να παράγουμε. Φτάσαμε να πωλούνται σκόρδα Κίνας στην Κορώνη. Δεν μπορούμε να στηριχ-θούμε μόνο στις υπηρεσίες και στις ελπίδες ότι θα έρθουν ξένες επενδύσεις. Η νοοτροπία δεν αλλάζει από τη μια μέρα στην άλλη, δεν αλλάζει με νόμους και με ρητορεία. Η παλιά εποχή τέλειωσε».

Μετά τον σοβαρό οικονομολόγο με διεθνή πείρα Δημ. Κουλουριάνο, ο Ανδρέας Παπανδρέου ανέθεσε το Υπουργείο Οικονομικών στον Δημ. Τσοβόλα, έναν άπειρο και ανώριμο δικηγόρο από την Άρτα, ο οποίος δεν τολμούσε, ούτε ήξερε, να φέρει αντίρρηση στο όργιο των παροχών και δανείων για θήρα ψήφων. Έτσι ο Ανδρέας Π., σε προεκλογική έξαρση ασυνειδησίας, μπορούσε να φωνάζει από το μπαλκόνι το ιστορικό περίφημο «Τσοβόλα δος'τα όλα». Και έτσι, ο ασήμαντος δικηγόρος από την Άρτα, με το θάρρος της αγνοίας του, τα ...«έδινεν όλα». Όλα τα δανεικά!

20 Οκτωβρίου 2011

ΑΠΟ ΤΟ 1985 ΠΡΟΒΛΕΠΟΤΑΝ Η ΠΤΩΧΕΥΣΗ

Οι αναζητούντες εξιλαστήρια θύματα για την κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας, ως φαίνεται, είτε έχουν βαθύ ύπνο είτε δεν γνωρίζουν γραφή και ανάγνωση είτε, τέλος, αλλού το πάνε.

του Αθαν. Χ. Παπανδρόπουλου

Η ελληνική πορεία προς την πτώχευση όχι μόνον ήταν γνωστή και επαρκώς αιτιολογημένη με αλληπάλληλα υπομνήματα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και διεθνών οργανισμών προς τις ελληνικές κυβερνήσεις, αλλά είχε επισημανθεί στον πρωθυπουργό Ανδρέα Παπανδρέου το 1985 από τα πιο επίσημα και έγκυρα χείλη: αυτά του τότε διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος κ. Δημήτρη Χαλικιά.

Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, αναφέρουμε τα όσα είπε ο τότε διοικητής της ΤτΕ στον συνάδελφο Περικλή Βασιλόπουλο σε μία συζήτηση-εξομολόγηση η οποία δημοσιεύθηκε στον Οικονομικό Ταχυδρόμο στο τεύχος της 8ης Ιανουαρίου 1988. Χωρίς περιστροφές, ο κ. Δ. Χαλικιάς περιγράφει πώς το καλοκαίρι του 1985 η χώρα έφθασε στο χείλος της κατάρρευσης, γεγονός που υποχρέωσε την κυβέρνηση Αν. Παπανδρέου να ζητήσει σταθεροποιητικό δάνειο από την ΕΟΚ, τους όρους του οποίου ουδέποτε τήρησε. Μάλιστα, για να πάρει το δάνειο αυτό, ο τότε πρωθυπουργός ανέθεσε τα ηνία της οικονομίας στον κ. Κ. Σημίτη, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης των εταίρων μας, σε αντίθεση με τον προκάτοχό του κ. Γεράσιμο Αρσένη.

Την περίοδο αυτή, ο Δ. Χαλικιάς χαρακτήρισε ως την πιο δραματική στιγμή της πολυετούς θητείας του στην Τράπεζα της Ελλάδος, επισημαίνοντας τα εξής:

«Το καλοκαίρι του 1985, λίγο πριν τις εκλογές του Ιουνίου, ζήτησα να δω τον τότε πρωθυπουργό κ. Ανδρέα Γ. Παπανδρέου. Το έκανα σπανίως, αλλά η επικοινωνία μαζί του ήταν πάντοτε ουσιαστική. Με δύο λέξεις καταλάβαινε τα πάντα. Τού είπα: Κύριε πρόεδρε, αν συνεχίσουμε την ίδια πορεία θα χρεοκοπήσουμε. Θα έχουμε στάση πληρωμών. Το έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών πλησιάζει το 10% του ΑΕΠ και η Τράπεζα συντόμως δεν θα έχει ταμείο να πληρώσει. Χρειάζεται να σχεδιάσετε ένα πρόγραμμα σταθεροποίησης της οικονομίας.

»Μετά τις εκλογές, ο πρωθυπουργός μου ζήτησε να τού υποβάλω μία έκθεση με τις απόψεις μου, πράγμα που έκανα. Όταν την διάβασε μου τηλεφώνησε και μου ζήτησε να εγχειρίσω μία φωτοτυπία στον κ. Σημίτη, που είχε ήδη αναλάβει υπουργός Εθνικής Οικονομίας. Ανάμεσα στον Οκτώβριο του 1985 και τον Φεβρουάριο του 1986 πέρασα μερικούς από τους πιο δύσκολους μήνες της θητείας μου. Τα συναλλαγματικά διαθέσιμα της Τράπεζας της Ελλάδος είχαν πέσει κάτω από το ελάχιστο όριο ασφαλείας. Αν και γενικά την δεκαετία του 1980 το επίπεδο των διαθεσίμων ήταν γύρω στο 1 δισεκατομμύριο δολάρια, είχαμε φθάσει μόλις στα 350 εκατομμύρια δολάρια. Εάν δεν παίρναμε τον Φεβρουάριο του 1986 την πρώτη δόση του δανείου από την ΕΟΚ και εάν δεν είχαμε το σταθεροποιητικό πρόγραμμα, θα βαδίζαμε ευθέως στην κατάρρευση και την χρεοκοπία. Δεν είχαμε λεφτά να πληρώσουμε τις εισαγωγές μας. Δεν θα επρόκειτο για συναλλαγματική κρίση της δραχμής, όπως αυτές που γνωρίσαμε τον Μάιο του 1994 ή τον Νοέμβριο του 1997, αλλά για κάτι πολύ χειρότερο. Αδυναμία κάλυψης των εξωτερικών πληρωμών της χώρας.».

Για την ιστορία σημειώνουμε ότι παρόμοιες επισημάνσεις έγιναν προς τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ από τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Ζακ Ντελόρ το

1994 με την γνωστή επιστολή του, από την Επιτροπή Εμπειρογνομόνων υπό τον καθηγητή Άγγελο Αγγελόπουλο το 1990 ύστερα από ενθάρρυνση του τότε πρωθυπουργού της Οικουμενικής Ξεν. Ζολώτα. Επίσης, από το 1995 έως το 2003 ακολούθησαν 16 κοινοτικές και διεθνείς εκθέσεις στις οποίες απερίφραστα τονιζόταν ότι η πορεία του ελληνικού δημοσίου χρέους παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Τις τελευταίες προσπάθησαν να περιορίσουν οι κυβερνήσεις Κων. Μητσοτάκη την περίοδο 1990-1993 και Κ. Σημίτη το 1998-1999, με αποτέλεσμα να γίνουν στην Ελλάδα από τις συνδικαλιστικές μαφίες του Δημοσίου περί τις 2.500 απεργίες, συνολικού κόστους σε χαμένες ημέρες εργασίας περί τα 70 δισεκατ. ευρώ.

Κατά τα λοιπά, αναζητούνται ληστές στην χώρα!...

8 Νοεμβρίου 2011

Η Μεγάλη Ληστεία της Ελλάδας 1981-2011

Από τον Αθανάσιο Χ. Παπανδρόπουλο

Είναι μία βροχερή Τετάρτη του Φεβρουαρίου 1981. Το βράδυ, σε μια ψαροταβέρνα του Χαλανδρίου, στον δρόμο προς Χολαργό, κοντά στο σπίτι του Χαρίλαου Φλωράκη, Γενικού Γραμματέα τότε του ΚΚΕ, συνεντρίζονται οι Ανδρέας Παπανδρέου, αρχηγός του ΠΑΣΟΚ, Άκης Τσοχατζόπουλος, Γεράσιμος Αρσένης, Κωστής Βαΐτσος, Βάσω Παπανδρέου, Μένιος Κουτσόγιωργας και ο μετέπειτα δήμαρχος Χαλανδρίου Νίκος Πέρκιζας. Ο Ανδρέας Παπανδρέου είναι σίγουρος για την εκλογική νίκη του «Κινήματος» στις εκλογές του Οκτωβρίου και η

συζήτηση είναι πού θα βρεθούν τα απαραίτητα κεφάλαια για να μοιραστούν στις ορδές των **«μη προνομιούχων»** που ανυπόμονοι περιμένουν την ώρα της μεγάλης εισβολής. (Διαβάστε το όλο. Θα αυξηθεί κατακόρυφα η οργή σας και δεν θα πιστεύετε τις αποκαλύψεις οι οποίες λόγω του έγκριτου δημοσιογράφου είναι όλες τεκμηριωμένες).

«Πρόεδρε, δεν υπάρχει πρόβλημα», λέει ο Γεράσιμος Αρσένης, μετέπειτα «τσάρος της οικονομίας», στον ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ. **«Το διεθνές σύστημα»**, επιμένει, **«έχει μεγάλη ρευστότητα και θα βρούμε αρκετό χρήμα να φέρουμε στην Ελλάδα. Εξάλλου, τα επιτόκια είναι χαμηλά, όπως και το ελληνικό δημόσιο χρέος. Υπάρχουν έτσι περιθώρια να αντιμετωπίσουμε και αιτήματα για παροχές, αλλά και μία πιθανή φυγή κεφαλαίων στις ξένες τράπεζες από βιομηχάνους και μεγαλοεισαγωγείς.»**.

«Δηλαδή λεφτά υπάρχουν, Μάκη», τονίζει ευχαριστημένος ο Ανδρέας Παπανδρέου. **«Θα μπορέσουμε έτσι να δείξουμε στον λαό ότι μοιράζουμε χρήμα. Ποιος ποτέ θα μάθει ότι αυτό είναι δανεικό. Θα λέμε σε όλους τους τόνους ότι είναι το χρήμα του κατεστημένου, που τώρα ανήκει στους Έλληνες.»**, προσθέτει ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ και δείχνει να απολαμβάνει το ουίσκι που πίνει.

«Οι γιαπωνέζικες τράπεζες ψοφάνε να δανείζουν χρήμα στην Ευρώπη, κύριε πρόεδρε», λέει στον Ανδρέα Παπανδρέου ο Κωστής Βαϊτσος, που είχε διεθνή εμπειρία από τη συμβουλευτική θητεία του σε χώρα της Λατινικής Αμερικής. Γνώριζε επίσης ο ίδιος - όπως και ο Ανδρέας Παπανδρέου - όπιστην διεθνή κεφαλαιαγορά κυκλοφορούσε και άφθονο μαύρο αραβικό χρήμα σε πετροδολάρια, που άλλο που δεν ήθελε να τοποθετηθεί σε χώρες όπως η Ελλάδα. Το χρήμα αυτό ήταν καλοδεχούμενο από τον Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος ήθελε να το χρησιμοποιήσει για να **εξαγοράσει στην κυριολεξία** ψήφους και οπαδούς, ώστε να μονιμοποιήσει

την παραμονή του στην εξουσία. Αυτό ήταν το μεγάλο όραμά του και, για να το αναλύσει κανείς, απαιτούνται πολλέςσελίδες.

Με απλά λόγια, λέμε ότι, όταν το 1974 ο Ανδρέας Παπανδρέου ίδρυσε το ΠΑΣΟΚ, δύο πράγματα τον ενδιέφεραν: **Πρώτον, να διαλύσει την μισητή του - όπως είχε αποκαλύψει στον γράφοντα - Ένωση Κέντρου-Νέες Δυνάμεις (ΕΚΝΔ)** και, δεύτερον, **να καταλάβει την εξουσία**. Επειδή μάλιστα γνώριζε ότι δεν θα μπορούσε να καταλάβει την εξουσία υποσχόμενος σοσιαλδημοκρατικού τύπου μεταρρυθμίσεις, οι οποίες εξάλλου ήσαν μέσα στο πρόγραμμα της ΕΚΝΔ, εφάρμοσε μία **ριζοσπαστική, λαϊκιστική, τριτοκοσμικού τύπου στρατηγική**, αξιοποιώντας τα κατώτατα δυνατά **ερείσματα και ένστικτα** που μπορεί να διαθέτει ένας λαός.

Σπουδασμένος στην Αμερική και οικονομολόγος, επηρεασμένος από τη σχολή της οικονομετρικής προσέγγισης των πραγμάτων, ο Ανδρέας Παπανδρέου - ο οποίος απεχθανόταν την Ευρώπη και την κουλτούρα της- ήταν ένας πολιτικός με ικανότητα τολμηρών τακτικών ελιγμών, που μπορούσε με άνεση να κινείται στρατηγικά στη βάση ορθολογικών επιλογών. Ένα σημαντικό την εποχή εκείνη στέλεχος του Κινήματος χαρακτήριζε τον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ **«κινούμενο ηλεκτρονικό υπολογιστή»**. Μελετούσε κάθε κίνησή του και, κυρίως, στην Αμερική είχε διδαχθεί από ειδικούς επικοινωνιολόγους να καταλαβαίνει την ψυχολογία του όχλου, να συνθηματολογεί και να μπορεί να διαισθάνεται τι θέλει να ακούσει ο ακροατής.

«Ύστερα», γράφει ο Στάμος Ζούλας, **«ο Ανδρέας είχε διαπιστώσει ότι στην Ελλάδα η πιθανότητα να αποκτήσει κάποιος δημοσιότητα είναι η εκπροσώπηση απόψεων με τρόπο που να διεγείρει, που να συγκινεί, και ιδιαίτερα σε θέματα που το συναισθηματικό στοιχείο είναι πολύ έντονο»**. Ακόμη και όσα οι πολιτικοί του αντίπαλοι θεωρούσαν ως

ανερμάτιστη πολιτική και οβιδιακές μεταμορφώσεις, στην ουσία δεν ήταν παρά ένας συνειδητός και προσχεδιασμένος τακτικισμός που είχε ως πρωταρχικό - αν όχι αποκλειστικό - στόχο την κατάληψη της εξουσίας»[1]. Και η τελευταία όντως κατελήφθη τον Οκτώβριο του 1981 και έμελλε να κρατήσει, την πρώτη περίοδο, το ΠΑΣΟΚ και τον αρχηγό του στο τιμόνι της χώρας έως τον Ιούλιο του 1989.

2. [Η δημιουργία των μηχανισμών] Εννέα χρόνια παραμονής στην εξουσία ήσαν αρκετά για το ΠΑΣΟΚ και τον ιδρυτή του να δημιουργήσουν αρθρώσεις και καταστάσεις που δύσκολα θα μπορούσαν αρθούν από φιλελεύθερες πολιτικές δυνάμεις. Ακόμα χειρότερα, την πασοκική περίοδο εμπεδώθηκε στην Ελλάδα και μία αντιδραστική τριτοκοσμική ιδεολογία η οποία σήμερα μόνον δεινά επιφυλάσσει στη χώρα. Εξάλλου, η ιδεολογία αυτή, σύμφωνα με τα γνωστά από τα ολοκληρωτικά καθεστώτα πρότυπα, χρησίμευε ως άλλοθι στους μηχανισμούς που έπαιρναν σάρκα και οστά στην Ελλάδα σε αντικατάσταση του αποκαλούμενου «κράτους της δεξιάς». Μετά λοιπόν την επιχείρηση του Φεβρουαρίου 1982, όταν μία Κυριακή οι πρασινοφρουροί έκαναν δοκιμή πραξικοπήματος, σταδιακά εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα μηχανισμοί του πασοκικού κράτους που δημιουργούσαν και νέες κοινωνικο-οικονομικές αρθρώσεις.

Κοντολογίς, ο Ανδρέας Παπανδρέου επεδίωξε - και σε μεγάλο βαθμό κατάφερε - να δημιουργήσει μία φιλική προς το ΠΑΣΟΚ μεσαία τάξη, εσωστρεφή και εχθρική προς κάθε φιλελεύθερη και ευρωπαϊκή ιδέα. Επρόκειτο για μία τάξη που διψούσε για χρήμα, αλλά ήθελε να το αποκτήσει χωρίς κόπο και, κυρίως, όχι μέσα από μηχανισμούς της αγοράς και του οικονομικού ανταγωνισμού που συνεπάγεται η ελεύθερη οικονομία.

Έτσι, την περίοδο 1981-1985, **εισρέουν στην Ελλάδα απίστευτα ποσά**, δανεισμένα από ξένες τράπεζες, κυρίως ιαπωνικές, και δαπανώνται ασυστόλως στο

όνομα της «καμένης γης», για να εκκολαφθεί η πασοκική εξουσία, η οποία ήταν και σαφέστατου τριτοκοσμικού χαρακτήρα. Την προαναφερόμενη περίοδο, η Ελλάδα δανείστηκε από το εξωτερικό **περί τα 50 δισ. δολάρια, παράλληλα δε εισέπραξε και άλλα 26 δισ. δολάρια από κοινοτικές επιδοτήσεις. Μέσα σε μία τετραετία, δηλαδή, η χώρα είχε δεχθεί το ισόποσο ενός έτους Ακαθάριστου Εγχωρίου Προϊόντος (ΑΕΠ).** Όσο για το δημόσιο χρέος της, **από 28% του ΑΕΠ το 1980, είχε εκτιναχθεί στο 47,8% στα τέλη του 1985**[2]. Είχε, δηλαδή, σχεδόν **διπλασιασθεί χωρίς να γίνει στη χώρα ούτε ένα έργο!**

Αντιθέτως, η κατανάλωση είχε πάει στα ύψη, με αποτέλεσμα την αλματώδη άνοδο του ισοζυγίου εξωτερικών συναλλαγών, το έλλειμμα του οποίου έφθασε να αντιπροσωπεύει το 14,5% του ΑΕΠ και να είναι το υψηλότερο κατά κεφαλήν στον κόσμο!

Στο επίπεδο της παραγωγής, όμως, **η Ελλάδα υποχωρεί σημαντικά**, οι εξαγωγές της παραμένουν στάσιμες, ενώ **η βιομηχανία της ξεφτίζει και σταδιακά χάνεται**. Το ΠΑΣΟΚ, ωστόσο, εδραιώνεται κοινωνικά και εξαγοράζει ψήφους, συνειδήσεις, συνδικαλιστικές οργανώσεις, αγροτικούς συνεταιρισμούς, δήμους, κοινότητες. Όπως ψιθυρίζεται στους ευρωπαϊκούς διαδρόμους, το «Κίνημα» του Ανδρέα Παπανδρέου αποκτά καθεστωτικό χαρακτήρα και το ότι **παραμένει στην Ευρώπη οφείλεται στο χρήμα που εισρέει στην Ελλάδα από τα διάφορα κοινοτικά Ταμεία**. Τα τελευταία χρησιμοποιούνται για πλουσιοπάροχες επιδοτήσεις **ημέτερων αγροτών, συνδικαλιστών, δημοσιογράφων, επιχειρηματιών, εκδοτών, ανώτερων και ανώτατων στελεχών επιχειρήσεων και, βεβαίως, κομματικών μηχανισμών.**

Δημιουργείται έτσι σταδιακά ένα **παρακράτος μαφιόζικου τύπου**, το οποίο διεισδύει όλο και βαθύτερα στην πολιτική και κυριολεκτικά μολύνει τη δημοκρατία. Απίθανοι και αδίστακτοι εκπρόσωποι αυτού του

παρακράτους δημιουργούν δίκτυα επικοινωνίας και επιρροής και αξιοποιούν στο έπακρο μια φαύλη «προοδευτική» δημοσιογραφία και ακόμα πιο φαύλους βαρόνους των μέσων μαζικής επικοινωνίας (ΜΜΕ). Αν δε κατά καιρούς τα σκάνδαλα, οι καταχρήσεις και οι λεηλασίες αυτού του παρακράτους βγαίνουν στη δημοσιότητα, αυτό οφείλεται αποκλειστικά σε εσωτερικούς ανταγωνισμούς και σε προσωπικές έριδες των ανθρώπων που δεσπόζουν στο παρακράτος. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς. Ο Κοσκωτάς, ο Μαυράκης, ο Σταματελάτος, η Αγρέξ, τα καλαμπόκια, η Προμέτ, ο Οργανισμός Ανασυγκροτήσεως Επιχειρήσεων είναι μερικά από τα 200 σκάνδαλα του ΠΑΣΟΚ που είχε καταγράψει ο Γιάννης Λάμπας και είχε περιγράψει αναλυτικά σε άρθρα του στα τότε Επίκαιρα του Γιάννη Πουρνάρα.

Συγκλονιστικά και απολύτως ελεγμένα στοιχεία για εκείνη την περίοδο περιέχονται σε ένα αποκαλυπτικό και πολύ σημαντικό βιβλίο του Δημήτρη Στεργίου, αρχισυντάκτη του Οικονομικού Ταχυδρόμου την εικοσαετία 1979-1999 και διευθυντή σύνταξης του ίδιου περιοδικού το 2000. Στο βιβλίο Το Πολιτικό Δράμα της Ελλάδος 1981-2005[3], ο συγγραφέας προέβλεπε την πτώχευση της χώρας από το 1989, όταν στην ουσία η Ελλάδα είχε απειληθεί με αποβολή από την Ευρωπαϊκή Ένωση - χωρίς να ιδρώσει κανενός το αυτί. Την αποκάλυψη αυτή είχε κάνει ο υπογράφων από τις στήλες του Οικονομικού Ταχυδρόμου, δεχόμενος τόνους ύβρεων λάσπης από τους πραιτοριανούς της «Αλλαγής». Την ώρα, λοιπόν, που κάποιοι ψάχνουν για «επαχθή χρέη» και παραπλανούν τον κόσμο, θα πρέπει κάποια πράγματα να τα δούμε από κοντά. Ειδικότερα δε θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι σε μία χρεοκοπία δεν υπάρχουν αμέτοχοι - κυρίως όταν η χρεοκοπία είναι απότοκος συλλογικής ληστείας, τους καρπούς της οποίας άλλοι γεύονται περισσότερο, άλλοι λιγότερο και κάποιοι ίσως καθόλου.

3. [Αριθμοί και γεγονότα] Ο υπογράφων δέχεται ότι **τα τριανταπέντε τελευταία χρόνια αρκετοί πολιτικοί**

πλούτισαν και κάποιοι υπερπλούτισαν ασκώντας το επάγγελμα του «εκπροσώπου του λαού». Δέχεται επίσης ότι στο πολιτικό μας σύστημα υπάρχει αυξημένη διαφθορά. Όλα αυτά, σε μία δημοκρατία είναι **ανιχνεύσιμα και κολάσιμα**. Γι' αυτό, «επαχθή χρέη» υπάρχουν και αναγνωρίζονται μόνον στις δικτατορίες τριτοκοσμικού και κομμουνιστικού τύπου. Αντιθέτως, στη δημοκρατία, η διαφάνεια - η οποία είναι και ένας από τους όρους λειτουργίας της - αποτελεί αντίδοτο στη διαφθορά και ενίοτε την αποτρέπει. Ωστόσο, ειδικά στην χώρα μας, υπάρχει μία άλλη, και πραγματική, διάσταση «επαχθούς χρέους» την οποίαν ουδείς τολμά να αναφέρει και, ακόμη περισσότερο, να αναδείξει. Γι' αυτό, στο παρόν κείμενο θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μία μερική διάσταση αυτού του «επαχθούς χρέους» προβάλλοντας στοιχεία που με πολύ κόπο αναζητήσαμε και καταγράψαμε.

Επισημαίνουμε, έτσι, ότι από το 1979 έως και το 2010 έγιναν στην Ελλάδα **5.280 γενικές και κλαδικές απεργίες**, σε ποσοστό 96% του δημοσίου τομέα, με αποτέλεσμα να χαθούν **1.385 ημέρες εργασίας**. Σε σημερινά ευρώ, το κόστος αυτών των εργασιμων ημερών, που είναι 45 τον χρόνο, **αντιστοιχεί σε 135 δισ. ευρώ, ήτοι στο 39% του συνολικού δημοσίου χρέους της χώρας ή στο 55% των χρεών των ασφαλιστικών ταμείων**. Σημειώνουμε ότι οι απεργούντες ναι μεν δεν προσήλθαν στην εργασία τους, πλην όμως **εισέπραξαν το σχετικό ημερήσιο κόστος της τελευταίας** - και το συνολικό αυτό ποσόν είναι αδύνατον να υπολογισθεί. Σίγουρα, όμως, σωρευτικά αντιπροσωπεύει κάποια δισεκατομμύρια ευρώ. Οι περισσότερες από τις προαναφερθείσες απεργίες - ο αριθμός των οποίων είναι τριπλάσιος του αντιστοίχου κοινοτικού μέσου όρου πριν τη μεγάλη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (ΕΕ) - **είχαν εκβιαστικό χαρακτήρα και κατέληξαν στην απόσπαση απίθανων προνομίων**. Τα τελευταία - όπως, για παράδειγμα, **τα δωρεάν ταξίδια με την Ολυμπιακή Αεροπορία όλων των μελών των οικογενειών των εργαζομένων (;) στην εταιρεία, στην**

πρώτη θέση, καθώς και κομματικών προγραμμάτων

- επιβάρυναν, σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ, το κόστος παραγωγής της ελληνικής οικονομίας κατά 4% του ΑΕΠ περίπου. Έτσι, **σωρευτικά τα τριάντα τελευταία χρόνια η ελληνική οικονομία επιβαρύνθηκε με άλλα 140 δισ. ευρώ, χάνοντας ταυτοχρόνως και σημαντικό μέρος από την ανταγωνιστικότητά της.** Στην απώλεια αυτή θα πρέπει να προστεθεί και η κατά 2% σωρευτική επιβάρυνση του ΑΕΠ από τα κλειστά επαγγέλματα, η οποία επίσης υπολογίζεται σε άλλα 120 δισ. ευρώ.

Επίσης, από το 1990 έως και το 2009, προσελήφθησαν στην ευρύτερο δημόσιο τομέα περί τα 600.000 άτομα, με αποτέλεσμα το κόστος του δημόσιου τομέα να επιβαρυνθεί με το απίστευτο ποσόν των 500 δισ. ευρώ - κόστος το οποίο ξεπέρασε κατά τέσσερις ποσοστιαίες μονάδες το αντίστοιχο μέσο της ΕΕ των 15 χωρών-μελών. Το ποσοστό αυτό σήμερα αντιπροσωπεύει 11 δισ. ευρώ ετησίως και είναι η βασική αιτία της δημιουργίας δημοσιονομικών ελλειμμάτων. Ακόμα χειρότερα, επιβαρύνει και την εξυπηρέτηση του δημόσιου δανεισμού σε επίπεδα που είναι δύσκολο να υπολογισθούν. Στις παραπάνω απίστευτες επιβαρύνσεις θα πρέπει να προσθέσουμε και την χορήγηση στην Ελλάδα 180.000 συντάξεων με μηδενική ανταπόδοση, οι οποίες σε μία εικοσαετία επιβάρυναν το υπερχρεωμένο ασφαλιστικό σύστημα της χώρας με 24 δισ. ευρώ, στα οποία θα πρέπει να προστεθούν και κάποια δισεκατομμύρια εφάπαξ. Την περίοδο 1990-2009 καταγράψαμε επίσης για την Αθήνα 180 δήθεν φοιτητικές διαδηλώσεις, οι οποίες κατέληξαν σε καταστροφές δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας και σε λεηλασίες πανεπιστημιακών ιδρυμάτων ανυπολογίστου αξίας. Την εικοσαετία αυτή, οι καταστροφές που προκλήθηκαν μόνον στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο υπολογίζονται στα 30 εκατ. ευρώ σωρευτικά, συμπεριλαμβανομένων και των κλοπών επιστημονικού υλικού. Από κοινωνικής δε πλευράς, οι βάρβαρες αυτές εκδηλώσεις οδήγησαν σε απώλειες δεκάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας στο κέντρο της Αθήνας και στο κλείσιμο περίπου 10.000 εμπορικών

και

άλλων

επιχειρήσεων.

Αποκαλυπτικά επίσης στοιχεία για το μέγεθος της μεγάλης ληστείας μπορεί να εντοπίσει κανείς σε ένα θαυμάσιο βιβλίο του αείμνηστου Νικολάου Θέμελη, υπουργού Προεδρίας στην Οικουμενική Κυβέρνηση Ζολώτα το 1990, με τίτλο «Τον δρόμον τετέλεκα» [4]. Στο βιβλίο αυτό, ο συγγραφέας, που ήταν και πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, περιγράφει τις απίστευτες εμπειρίες του. Σε οποιαδήποτε δημοκρατική και ευνομούμενη χώρα, το βιβλίο αυτό θα είχε προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων και εισαγγελικών επεμβάσεων. Εν Ελλάδι πέρασε απαρατήρητο. Ο λόγος απλός και ευκόλως κατανοητός: ο συγγραφέας περιγράφει όργια καταχρήσεων και σπαταλών στη δημόσια διοίκηση και αναφέρει σοβαρότατες ατασθαλίες σε δήμους και κοινότητες. Ατασθαλίες που, συνολικά, ξεπερνούσαν τα 20 δισ. δραχμές την εποχή εκείνη. Το ποσόν αυτό, βέβαια, ανεβαίνει σε αστρονομικά ύψη αν διαβάσει κανείς τις εκθέσεις του Λ. Ρακιντζή, Επιθεωρητού Δημοσίας Διοικήσεως, ο οποίος, στην γνωστή έκθεσή του, περιγράφει τα σημεία και τέρατα που συμβαίνουν στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοικήσεως, στις πολεοδομίες, στα Ελληνικά Ταχυδρομεία και γενικά σε δημόσιους οργανισμούς. Σύμφωνα με υπολογισμούς του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως (ΟΟΣΑ), το κόστος της διαφθοράς στην ελληνική δημόσια διοίκηση αντιπροσωπεύει περί το 2% του Ακαθαρίστου Εγχωρίου Προϊόντος (ΑΕΠ) της χώρας, ήτοι, με τα σημερινά δεδομένα, ένα ποσόν της τάξεως των 5 δισ. ευρώ. Έτσι, σε επίπεδο τριακονταετίας, φθάνουμε αισίως τα 120 δισ. ευρώ.

Είναι, λοιπόν, ηλίου φαεινότερον ότι το ελληνικό δημόσιο χρέος είναι όντως «επαχθές», όχι όμως για τους λόγους που επικαλούνται κάποιοι νομικοί, που, υποκρίνονται ότι τώρα ανακαλύπτουν τον τροχό της διαφθοράς και της γραφειοκρατικής ασυδοσίας. Αυτοί που αναζητούν ενόχους και αποδιοπομπαίους τράγους για το αποκαλούμενο ελληνικό «επαχθές χρέος» και απειλούν

με μηνύσεις και άλλα παρόμοια, καλά θα έκαναν να μάθουν γραφή και ανάγνωση. **Το ελληνικό δημόσιο χρέος είναι το γνήσιο προϊόν της καταληστεύσεως του δημοσίου πλούτου από συντεχνίες, συνεταιρισμούς, συνδικαλιστικά σωματεία, δημόσιες επιχειρήσεις και κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες.**

Όλος αυτός δεσμός της ελληνικής, σοβιετικού τύπου, κλεπτοκρατίας δίνει σήμερα τον υπέρ πάντων αγώνα για να καταρρεύσει η χώρα. Είναι η μόνη ελπίδα τους. Διότι, μία ελληνική κατάρρευση θα αφήσει άθικτους όλους τους μηχανισμούς της διαφθοράς και θα ενισχύσει τις εξουσίες των συντεχνιών. Για παράδειγμα, επιχειρηματίες που τροφοδοτούν τις διάφορες φιλολογίες περί επιστροφής στην δραχμή, είναι ξεκάθαρο τι επιδιώκουν. Έχοντας τεράστια χρέη στο εσωτερικό και γερές καταθέσεις στο εξωτερικό, σε περίπτωση που η Ελλάδα επιστρέψει στη δραχμή νομίζουν ότι θα εξοφλήσουν τα χρέη τους σε υποτιμημένες δραχμές, εισάγοντας υπερτιμημένα ευρώ. Θα συμβεί, δηλαδή, ό,τι συνέβη στην πάλαι ποτε Σοβιετική Ένωση, στην οποία οι ολιγάρχες της νομενκλατούρας αγόρασαν σχεδόν τα πάντα με υπερτιμημένα έναντι του ρουβλίου δολάρια που είχαν φυγαδεύσει στο εξωτερικό την περίοδο του κομμουνιστικού καθεστώτος. Με το χρήμα αυτό οι ολιγάρχες, όχι μόνον απέκτησαν αμύθητες περιουσίες, αλλά εγκατέστησαν και τις δικές τους πολιτικές εξουσίες. Έτσι, η σημερινή Ρωσία ελέγχεται από τους ολιγάρχες του χρήματος και αυτούς που αποτελούν το πολιτικό τους σκέλος.

Αυτό το μοντέλο «οραματίζονται» κάποιοι και για την Ελλάδα, γι' αυτό και επιδιώκουν με κάθε μέσον να την αποκόψουν από την Ευρώπη. Δηλαδή, πέρα από τη μεγάλη ληστεία, οι κύκλοι αυτοί επιχειρούν σήμερα και μία πολιτικο-θεσμική ανατροπή. Το θέμα είναι τεράστιο και οι διάφορες πτυχές του θα αναδεικνύονται όλο και πιο αδρά όσο κυλά ο χρόνος. Και ο χρόνος κυλά εφιαλτικά γρήγορα.

Παραπομπές:

- [1] Στάμος Ζούλας, Όσα δεν έγραψα., Καστανιώτη, Αθήνα 2003, σελ. 96.
[2] Το καλοκαίρι του 1985 η χώρα έφθασε στο χείλος της κατάρρευσης, όπως περιέγραψε ο τότε διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος Δ. Χαλικιάς. Βλ. τη μαρτυρία του σε συνέντευξη στον Π. Βασιλόπουλο (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 8.1.1988), η οποία παρατίθεται στο σχετικό άρθρο μου «**Από το 1985 προβλεπόταν η πτώχευση**».
[3] Δημήτρης Λ. Στεργίου, Το πολιτικό δράμα της Ελλάδος 1981-2005, Παπαζήση, Αθήνα 2005.
[4] Νικόλαος Θέμελης, Τον δρόμον τετέλεκα, Ι. Σιδέρης, Αθήνα 1998.

**ΑΥΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.
ΕΛΕΧΘΗΣΑΝ ΑΛΛΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΤΑ ΑΚΟΥΣΕ**

ΤΩΡΑ, ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΛΕΓΟΥΝ :

<<δεν είναι καιρός να τα λέμε, διότι ...διχάζουν τον λαό>>!!

Γίνεται συστηματική προσπάθεια κατασιγάσεως του ιστορικού παρελθόντος του μοιραίου Κόμματος που διηύθυνε επί έτη η μοιραία οικογένεια. Το ΠΑΣΟΚ, με 5% των ψήφων κατά τις πρόσφατες (2013) δημοσκοπήσεις υπό τον Ευάγγελο Βενιζέλο, εξακολουθεί να κυβερνά την Ελλάδα και επεμβαίνει στα Κανάλια των τηλεοράσεων υποδεικνύοντας τι πρέπει να λέγεται και τι όχι ή τον αποκλεισμό ορισμένων ομιλητών οι οποίοι έχουν παράδοση να υπηρετούν την αλήθεια, αδιαφορώντας για συνέπειες.

Όταν, το 1981, Υφυπουργός Εξωτερικών ονόματι Νιώτης, έλεγε από το γραφείο του μπροστά στον γράφοντα προς τον υπεύθυνο των ...<Κλαδικών> του ΠΑΣΟΚ <θέλω να απολύσετε τον υπάλληλο Χ. και να μου φέρετε έναν ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΧΩΡΟΥ (!)>> κανείς από αυτούς δεν σκέφθηκε τότε ότι το Κόμμα <<διχάζει τον λαό>> σε...χώρους! <Προνομιούχοι> ήσαν οι γραμμένοι στις Κλαδικές του Κόμματος, <μη προνομιούχοι> ήσαν όλοι οι ...<άλλοι>. Και έτσι, με αυτό το πνεύμα, με αυτή την πολιτική, φτάσαμε στην ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Αλλά μετά την κοσμογονική πτώση, μετά την σώρευση των τραγικών ερειπίων του Έθνους, μερικοί από τα λεγόμενα <πρωτοκλασάτα> (!) στοιχεία του μοιραίου Κόμματος θέλησαν να μιλήσουν.

Έτσι, π.χ. ο Κυνικός Φιλόσοφος Πάγκαλος ακούεται λέγων:

<<Μαζί τα φάγαμε (εννοεί τα δανεικά) ακολουθώντας μια πρακτική αθλιότητας, εξαγοράς και διασπάθισης δημοσίου χρήματος>>(!!!)

Και έτσι το περίφημο τρίο, πάντοτε ενεργά μέλη των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ,

οι Διαμαντοπούλου, Λοβέρδος, Ραγκούσης υπογράφουν με εκπληκτική θρασύτητα και ασυνειδησία μακρότατη επιστολή όπου ομολογούν ότι <<κατά τις τελευταίες δεκαετίες>>(!)

<<ΥΠΗΡΞΑΝ ΛΑΘΗ, ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ!
ΥΠΗΡΞΕ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΚΡΑΙΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ,
ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ.
ΥΠΗΡΞΕ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ, ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ.
ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ.
ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΥΠΗΡΞΕ ΕΛΛΕΙΨΗ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ,
ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗΣ.

Η ΧΩΡΑ ΔΑΝΕΙΖΟΤΑΝ ΣΕ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟΥ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ

ΜΕ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΝΝΟΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Η ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΕΠΕΝΔΥΘΗΚΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΥ>>.

(πλήρης η επιστολή στο βιβλίο του Ν.Καλογερόπουλου

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ, 2012)

ΜΝΗΜΕΙΟ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

[Από το βιβλίο του Ν.Καλογεροπούλου-Kaloy Η
ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ (1975-2012).
EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA, POB 36, CH-1211
GENEVA 20]

Η κάτωθι επιστολή υπογράφεται από τρία σημαντικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Διαμαντοπούλου, Λοβέρδο, Ραγκούση) κατά μήνα Οκτώβριο 2011.

(υπογραμμίσεις και παρεμβολή Σχολίων από τον Πρόεδρο της EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA, Dr Nicolas Kaloy-Καλογερόπουλο, Geneva):

<<Στη μεγάλη οικονομική κρίση που βιώνουμε, συναθροίζονται πολλές προϋπάρχουσες «υποκρίσεις», με βασικότερη όλων το **συντεχνιασμό** και την εκτεταμένη, αλλά και ιδιότυπη, **ανομία, σε όλο το φάσμα της δημόσιας ζωής. Για δεκαετίες**, μια σειρά αποφάσεων, επιλογών, κατευθύνσεων, προτεραιοτήτων και ιεραρχήσεων δεν υπήρξαν προϊόν δημοκρατικής σύνθεσης στην υπηρεσία του συλλογικού συμφέροντος.

(Σχόλιο: «Για δεκαετίες» ήτοι από το 1974, ασφαλώς!)

Αντίθετα, επρόκειτο για **ωμή επιβολή του κορπορατισμού**, όπως εκφραζόταν μέσα από την πρακτική δυναμικών μειοψηφιών. Ομάδες πίεσης επιδίωκαν, με το «έτσι θέλω», την εξυπηρέτηση των συμφερόντων συγκεκριμένων τμημάτων της κοινωνίας και διαμόρφωναν, **με την ανοχή ή και την εύνοια του πολιτικού συστήματος**, στα μέτρα

τους τη δημόσια πολιτική. Το **υψηλό κόστος αυτών των αποφάσεων για το κοινωνικό σύνολο δεν το προσμετρούσε κανένας**, διότι η μεγάλη πλειοψηφία παρέμενε σιωπηλή, αφού πρόσκαιρα υπήρχαν τα **περιθώρια του ανεξέλεγκτου δανεισμού** και το πολιτικό σύστημα έκλεινε εύκολες και **πάντως εκλογικά προσοδοφόρες** συμφωνίες, χωρίς φυσικά **κανένα σχεδιασμό**, αλλά και την **οποιαδήποτε συνείδηση των συνεπειών**.>>

(Σχόλιο: είναι (ή όχι;) αυτό κριτική βαθιάς μεταμέλειας για τον πλήρη εξευτελισμό του «πολιτικού συστήματος» με «ανεξέλεγκτο δανεισμό»(!) που «δεν το προσμετρούσε κανένας» δηλαδή, οι ίδιοι οι θρασείς υπογράφοντες και ο Μεγάλος Αρχηγός τους που εισήγαγε αυτή την αθλιότητα και τον οποίον ΥΠΗΡΕΤΟΥΣΑΝ ΠΙΣΤΑ για «εκλογικά προσοδοφόρες» χωρίς «οιαδήποτε συνείδηση» συμφωνίες;;; Φρίκη a posteriori εξομολογήσεως αμαρτωλών χωρίς «συνείδηση συνεπειών»!!)

<<Μέσα από τέτοιου είδους κοινωνικοπολιτικές διεργασίες, και **με τη λογική «τα θέλουμε όλα δικά μας»**, φθάσαμε στην **περιφρόνηση κάθε έννοιας Δικαιοσύνης και δημόσιου συμφέροντος** και στη de facto επιβολή του κανόνα: κατάληψη στο σχολείο, και ενίοτε καταστροφή του, κατάληψη στο πανεπιστήμιο, διακοπή της λειτουργίας των μέσων μεταφοράς, της αποκομιδής των σκουπιδιών και προσβολή της δημόσιας υγείας, κατάληψη δημόσιων κτηρίων, ακόμη και υπουργείων, αποκλεισμοί λιμανιών και αεροδρομίων, και κατά τη διάρκεια της τουριστικής περιόδου, πράξεις και απειλές ακόμη και κατά της ζωής. Το σημαντικότερο όλων δε είναι, πως αυτή η **εξαιρετικά αντιδημοκρατική και αντικοινωνική «κουλτούρα» και συμπεριφορά, επενδύθηκε με το μανδύα του προοδευτισμού και της επαναστατικότητας**, για να κρύψει το πραγματικό

πρόσωπο του συντεχνιακού συμφέροντος. **Βαφτίστηκε «κοινωνία»** η κάθε συντεχνία, ενώ στην πραγματικότητα οι κοινωνοί καλούνταν να πληρώσουν τα αιτήματα των συντεχνιών, που μόνιμα και σταθερά γίνονται δεκτά. Οι λέξεις, λοιπόν, έχασαν το νόημά τους κα επιλογές με υψηλό κοινωνικό κόστος εμφανίζονταν μέσα σε αυτό το ιδιότυπο «matrix» ως **«κοινωνικές κατακτήσεις», ενώ στην πραγματικότητα η χώρα απλά δανειζόταν και αργά ή γρήγορα θα πλήρωνε «τα σπασμένα».** Ευθύνες για αυτή την κατάσταση έχουμε όλοι!>>

(Σχόλιο: :Ποιοι ΟΛΟΙ;; Δηλαδή αυτοί οι ίδιοι που περιστοιχίζουν και έγλυφαν τον ανήθικο Αρχηγό της «αντιδημοκρατικής και αντικοινωνικής κουλτούρας» που τους ανέδειξε από το τίποτα!!!)

<<Ήρθε, όμως, τώρα η ώρα της πληρωμής αλόγιστων «κατακτήσεων» και αλόγιστων εκλογικών νικών, στη διάρκεια της μεταπολίτευσης. Το τίμημα είναι πολύ βαρύ. Παρ' όλα αυτά, οι πολιτικοσυνδικαλιστικές συστοιχίες που αναπτύχθηκαν με βάση το νόμο του «τυφλού τσαμπουκά» και της «ψευδο-αρχής» πως κερδίζει όποιος εκβιάζει πιέζοντας τους άλλους συμπολίτες του (π.χ. με την οικονομική καταστροφή του εμπορίου στο κέντρο της Αθήνας), εξακολουθούν να συμπεριφέρονται σαν να μην συνέβη τίποτα. Ακόμη δηλαδή και σήμερα, που η Ελλάδα αγωνίζεται να μην γονατίσει, **εκδηλώνονται αδικαιο- λόγητες και ακραίες συμπεριφορές**, οι οποίες κάποιες φορές στρέφονται ανοικτά και κατά της Δημοκρατίας. Μάλιστα, δεν παραλείφθηκε, ακόμη μία φορά, να ακου- στούν έως και αιτήματα για **προνομιακή-πελατειακή** μονιμοποίηση συμβασιούχων, με την καθολική σχεδόν στήριξη της αντιπολίτευσης.>>

(Σχόλιο: Αλλά, επί ολόκληρες δεκαετίες από το 1981, δεν υπήρχε κυβέρνηση;; Δεν υπήρχε Κυβέρνητης;;)

<<Υπάρχει, όμως, σήμερα μια ποιοτική και ελπιδοφόρος διαφορά. Κάποιες φορές, ακόμη λίγες, η πλειοψηφία δεν παραμένει σιωπηλή, αλλά παίρνει την κατάσταση στα χέρια της. Δημιουργούν εύλογες ελπίδες τα ανοικτά πανεπιστήμια, τα ανοικτά σχολεία και τα ανοικτά νοσοκομεία, κόντρα στις σκοπιμότητες των αποφάσεων για καταλήψεις, οι γενναίες δημόσιες παρεμβάσεις ορισμένων ανθρώπων του πνεύματος, καθώς και η στάση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, που αποδο- κίμασε ανοικτά τις απαράδεκτες κινητοποιήσεις του Αυγούστου, οι οποίες στράφηκαν εναντίον του μόχθου των εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων στο τομέα του τουρισμού. Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τους πολίτες της Ρόδου που άνοιξαν το λιμάνι με λουλούδια στα χέρια. Οι πολίτες τον Αύγουστο **απαίτησαν, κυριολεκτικά, η κυβέρνηση να μην κάνει πίσω - όπως γινόταν τις τελευταίες δεκαετίες** - αλλά να εφαρμόσει τις πολιτικές της. Αυτές, συνεπώς, οι περιπτώσεις αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα της αφύπνισης της κοινωνίας και της αλλαγής της νοοτροπίας της. Κι όσο τη θέση του «δεν βαριέσαι» παίρνει η συμμετοχή στην υπεράσπιση του δικαιώματος πχ. για μάθηση, για παροχή υπηρεσιών υγείας και προστασία της δημόσιας υγείας, καθώς και για την ελεύθερη και ανεμπόδιστη κυκλοφορία των ανθρώπων, τόσο οι ελπίδες θα αυξάνονται>>.

(Σχόλιο: ομολογία ανάγκης αλλαγής στην ...«αλλαγή» που διетуμπάνιζε η «κυβέρνηση τις τελευταίες 10ετίες» (δηλ από το 1981) για να «αυξηθούν οι ελπίδες»!! Θαυμάστε το θράσος και την ασυνειδησία των υπογραφόντων!)

<<Μια κοινωνία που αγωνιά και αναζητεί δημιουργικές διεξόδους από την κρίση, προφανώς και δεν μπορεί να τα φορτώνει όλα στην αστυνομία και τους εισαγγελείς. Καμιά εισαγγελική ή αστυνομική ενέργεια δεν μπορεί να υποκαταστήσει την κοινωνική αυτενέργεια. Η μία δραστηριότητα, άλλωστε, συμπληρώνει και στηρίζει την άλλη. **Η μεν κοινωνία έχει υποχρέωση να υπερασπιστεί τον εαυτό της από κάθε επιβολή ιδεολογικών, κομματικών ή συντεχνιακών συμφερόντων,** οι δε δημο-κρατικά νομιμοποιημένες κρατικές λειτουργίες έχουν την υποχρέωση να ανταποκριθούν στο κοινωνικό αίτημα για την τήρηση της νομιμότητας. Δίχως τη στήριξη των πολιτών η λειτουργία του κράτους θα συκοφαντηθεί ως αυταρχική και, πάντως, θα έχει περιορισμένη αποδο-τικότητα. Και δίχως το κράτος και τις λειτουργίες του, η κοινωνία των πολιτών δεν θα είχε νόημα, όποια γνώμη κι αν πλειοψηφούσε σε αυτήν.

Η βουβή κοινωνία και **οι φορείς των κρατικών λειτουργιών** που έκαναν πως δεν βλέπουν, πρέπει να περάσουν οριστικά στο παρελθόν. **Η απειλή της οικονομικής χρεωκοπίας ήρθε ως αποτέλεσμα της χρεωκοπίας των όρων πολιτικής και κοινωνικής συμβίωσης,** που επιβλήθηκαν τις **τελευταίες δεκαετίες** και μας έσυραν ως εδώ. Η **αυτογνωσία και η αυτοκριτική είναι αναγκαία,** αλλά όχι ικανή προϋπόθεση για την αντιστροφή της πορείας. Πρέπει, λοιπόν, να δράσουμε αμέσως.>>

Σχόλιο: ΤΩΡΑ μετά τις ...**τελευταίες δεκαετίες** εξύπνησε το θράσος, ο βερμπαλισμός και η κενότητα των υπογραφόντων!!!

<<Σήμερα έχει καταστεί σαφές, πως **ή θα βουλιάξουμε όλοι μαζί ή θα σωθούμε όλοι μαζί.** Αυτοί που επιδίδονται σε άνομες συμπεριφορές, όποιο άλλοθι κι αν χρησι- μοποιούν, στην πραγματικότητα διεκδικούν σωσίβια μόνο για τους εαυτούς τους και λένε σε όλους τους υπόλοιπους να πάνε να πνιγούν. Πως θα χαρακτηριζόταν όποιος τη στιγμή ενός πραγματικού ναυαγίου έκανε κάτι αντίστοιχο; Η απάντηση δεν θέλει δεύτερη σκέψη. Με άλλα λόγια, **ο συντεχνιασμός, η δημαγωγία, ο λαϊκισμός κάποιων ΜΜΕ, η ανομία, η κοινωνική ανευθυνότητα και το πατριωτικό έλλειμμα ορισμένων** εχόντων και κατεχόν-των, που σαρώνουν κάθε έννοια Δικαιοσύνης, δεν είναι απλά εκφράσεις ανευθυνότητας, αλλά **προκλητική επίδειξη ανηθικότητας.** Και ως πρόκληση τέτοιας μορφής αρχίζουν να αντιμετωπίζονται από μια κοινωνία των πολιτών, που ξαναβρίσκει τη φωνή της, καθώς και από μία συντεταγμένη Δημοκρατία, που ξαναβρίσκει τον αυτοσεβασμό της.

Οι τρεις υπουργοί οι οποίοι υπογράφουμε αυτό το κείμενο, λόγω των αρμοδιοτήτων μας που αφορούν βασικούς τομείς του δημόσιου χώρου, βιώνουμε κάθε μέρα, με μεγάλη ένταση, τα φαινόμενα που εδώ καταγράφουμε. Πάρα πολλές φορές, αλλά και σήμερα, αντιλαμβανόμαστε πως **ορισμένοι** σπρώχνουν τα πράγματα πέραν των ορίων, για να γίνει μακελειό. Πιστεύοντας, πως η Δημοκρατία δεν θα τολμήσει και, συνεπώς, θα κάνουν και πάλι το δικό τους. Οι Έλληνες πολίτες, όμως, γνωρίζουν πως **τα δύο χρόνια που πέρασαν δόθηκαν με επιτυχία μάχες για σοβαρές διαρθρωτικές αλλαγές** και για τον περιορισμό της κακο-διοίκησης και της σπατάλης. Οι φορείς των πελατειακών σχέσεων και οι εκπρόσωποι του συντεχνιασμού υπο-χώρησαν. Η

πλειοψηφία των πολιτών **στήριξε με ένταση τις αλλαγές που έγιναν και δεν παρασύρθηκε από τους δημαγωγούς.** Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες σήμερα αποτελούν την πρώτη γενιά μετά τον εμφύλιο πόλεμο, που σηκώνει μόνη της τα βάρη της χώρας και δεν τα μεταφέρει στις επόμενες γενιές. Με άλλες λέξεις, οι σύγχρονοι Έλληνες αντιμετωπίζουν καταπρόσωπα το χρέος και τα ελλείμματα της χώρας.>>

(Σχόλιο: υποθέσεις χωρίς αντίκρουσμα που αγνοούν την ευθύνη της κυβερνήσεως – υπήρχε όλες αυτές τις ...δεκαετίες «υπεύθυνη κυβέρνηση»;

<<Κατανοούμε απόλυτα τις τεράστιες αλλαγές στη ζωή του κάθε πολίτη και τα προβλήματα που δημιουργεί η οικονομική κρίση στα δημόσια αγαθά. Παιδεία, Υγεία, Δημόσιες Μεταφορές αποτελούν τον πυρήνα της κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης, τον οποίο, μέσα στις δραματικές αυτές περιστάσεις, θα πρέπει να υπερασπιστούμε. Δυστυχώς, όμως, για να βγούμε στο κοινωνικό ξέφωτο του μέλλοντος, πρέπει να περάσουμε τις οδύνες του παρόντος. Κοινωνική ευαισθησία σήμερα, σημαίνει να πατήσουμε γκάζι και όχι φρένο, έτσι ώστε να βγούμε το συντομότερο από την κρίση και να επιστρέψουμε στην ευημερία. Οι αναστολές, οι δισταγμοί, οι καθυστερήσεις και οι παλινδρομήσεις τελικά στρέφονται εναντίον των πολιτών. Γιατί κρατούν την κοινωνία και την οικονομία καθηλωμένες στο τέλμα της κρίσης, της ύφεσης και της διευρυνόμενης φτώχειας. **Εχθροί της κοινωνίας σήμερα είναι η δημαγωγία, ο λαϊκισμός, η ατιμωρησία, ο συντεχνιασμός, και οι καθυστερήσεις.>>**

(Σχόλιο: Δηλαδή όλες αυτές οι καινοτομίες που εισήγαγε στα ήθη η ...«αλλαγή» του Ανδρέα Παπανδρέου. Τα υπόλοιπα, ανωτέρω και κατωτέρω, είναι ακατάσχετος βερμπαλισμός και κενότητας)

<<Η ελληνική πολιτεία, άρα τόσο το κράτος όσο και η κοινωνία, θα βρει και πάλι τον εαυτό της. Θα καταφέρει να ξαναβρεί αυτό που έχασε, δηλαδή την κλασική για τις προηγμένες χώρες δυνατότητα να συνδυάζονται αρμονικά οι κοινωνικές διαμαρτυρίες και συγκρούσεις, με τη λειτουργία των κλασικών τομέων της κοινωνικής ζωής και του κράτους. Η προσπάθεια, όμως, πρέπει να συνεχιστεί από όλους και με μεγαλύτερη ένταση. Και βέβαια, πέραν από τις αναμφισβήτητες επιτυχίες σε διαρθρωτικές αλλαγές και στο δημοσιονομικό εξορθολογισμό **υπήρξαν λάθη, παραλείψεις και κυρίως καθυστερήσεις. Οι καθυστερήσεις αυτές μας ταλαιπώρησαν και δεν υπάρχει πια καμία πολυτέλεια να τις ανεχτούμε. Ο συντεχνιασμός είναι ο αντίπαλος. Όπως αντίπαλοι είναι και όσοι αντιδρούν χλιαρά και για το «θεαθήναι».**

Πρέπει να γίνει σαφές σε όλους, πως η Ελλάδα δεν μπορεί να προχωρήσει δίχως Δικαιοσύνη, εξορθολογισμό των δημοσιονομικών της και χωρίς **τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις.** Η πορεία προς αυτούς τους στόχους ξεκίνησε και θα ολοκληρωθεί. Τις οδύνες της, βέβαια, κανείς δεν θα μπορέσει να αποφύγει. Άρα, όποιος σήμερα συνεχίζει να σπέρνει ανέμους ή να κάνει πως δεν βλέπει, αύριο θα θερίσει θύελλες και θα σαρωθεί. Η διακοπή της λειτουργίας του κράτους, στις πιο ευαίσθητες πτυχές του, αποτελεί απόπειρα άμεσης επιδείνωσης των συνθηκών και υπονόμηση του αγώνα που διεξάγει η χώρα και οι πολίτες της. **Αυτή την ακύρωση του κράτους και των προσπαθειών της χώρας, στις σημερινές τραγικές**

περιστάσεις, δεν πρέπει να την επιτρέψουμε. Το Έθνος και η Πατρίδα αυτή τη στιγμή έχουν ανάγκη από Πολιτική και Κοινωνική Συμφιλίωση, ταχύτατη υλοποίηση των δεσμεύσεων και των μεταρρυθμίσεων και προστασία της Δημοκρατίας. Ή θα τα κάνουμε όλα μαζί ή μας περιμένει συμφορά.>>

(Σχόλιο: την οποία «συμφορά» ποιός, μέχρι τώρα και κατά τις ...μεταπολιτευτικές δεκαετίες στις οποίες οι υπογράφωντες αναφέρονται, ποιός εισήγαγε και καλλιέργησε; Δεν υπήρχε Κυβερνήτης με ευθύνες; Αυτοί οι υπογράφωντες που του παραστέκονταν τώρα ...κατάλαβαν; Τι έκανε το τρίο επί ...δεκαετίες;)

<<Ο αγώνας που πρέπει να δώσουμε είναι δύσκολος, πρωτόγνωρος και η διαδρομή θα γίνει σε κακοτράχαλο δρόμο. Οφείλουμε να είμαστε, όμως, όλοι αποφασισμένοι για να σπάσουμε τώρα, χωρίς καμία καθυστέρηση, όλα ή έστω τα περισσότερα μεταπολιτευτικά κακώς κείμενα και, οπωσδήποτε, τις λογικές που φέρνουν την Ελληνική Δημοκρατία να φαίνεται και να είναι αδύναμη. Δεν μας επιτρέπεται να κάνουμε πίσω, δεν έχουμε δικαίωμα να υποχωρούμε.>>

(Σχόλιο: APA, μέχρι τώρα και έκαναν πίσω και υποχωρούσαν!!! Το trio dixit!)

<<Και σε ό,τι αφορά τις κρίσιμες επόμενες ημέρες, όλα τα μέλη και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ πρέπει να δώσουμε ενωμένοι τις δύσκολες μάχες τόσο στη Βουλή όσο και στην κοινωνία και με την ενότητά μας αυτή να εξοπλίσουμε τον Πρωθυπουργό, που θα διαπραγματευτεί την τελική και οριστική λύση για τη χώρα μας, στο πλαίσιο της Ε.Ε.>>

(Σχόλιο. Δηλαδή, κατά τις ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ (ήτοι από το ...1981!), όπως verbatim ομολογούν οι συντάκτες της Επιστολής,

<<ΥΠΗΡΞΑΝ ΛΑΘΗ, ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ!
ΥΠΗΡΞΕ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.
ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΚΡΑΙΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ,
ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΙΣΤΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ.
ΥΠΗΡΞΕ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ, ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ.
ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ.
ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΥΠΗΡΞΕ ΕΛΛΕΙΨΗ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ,
ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗΣ.
Η ΧΩΡΑ ΔΑΝΕΙΖΟΤΑΝ ΣΕ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟΥ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ
ΜΕ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΝΝΟΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.
Η ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ
ΕΠΕΝΔΥΘΗΚΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΣΜΟΥ>>.

Δηλαδή, οι άνθρωποι που έγραψαν σε εξομολόγηση μετανοίας αυτό το σαθρό κείμενο με αυτές τις σαφείς και αληθείς ομολογίες, έχουν το θράσος να θέλουν να κυβερνούν ΑΚΟΜΗ αυτόν τον τόπο μέχρι την ...«τελική λύση», δηλ. την αλήστου μνήμης ... solution finale;

Αλλά δεν χρειάζεται περαιτέρω απαρίθμηση για να συμπληρωθεί το ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΕΝΩΠΙΩΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ για να φέρει το τρίο των υπογραφόντων και όλα τα μέλη των κυβερνήσεων κατά τις τελευταίες ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ (από την μεταπολίτευση και εντεύθεν ή μήπως και προ;) στο ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝ- ΕΔΡΙΑΖΕΙ, για ιστορικούς λόγους, ΣΤΟ ΓΟΥΔΙ. Και το χειρότερο του θράσους των υπογραφόντων αυτό το πνευματικά σαθρό κείμενο και που φθάνει τα όρια του κωμικού, είναι ότι «τις κρίσιμες επόμενες ημέρες, όλα τα μέλη και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ πρέπει να δώσουν ενωμένοι τις δύσκολες μάχες τόσο στη Βουλή όσο και στην κοινωνία και να ...εξοπλίσουν τον Πρωθυπουργό (!), που θα διαπραγματευτεί (!) την «τελική και

οριστική λύση» για τη χώρα μας, στο πλαίσιο της Ε.Ε.»

- προφανώς ΟΠΩΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΚΕ» ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΣ, ΠΡΩΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, ΔΑΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕ ΔΝΤ, ΚΕΤ, ΕΕ πουλώντας όλη την χώρα!!! «Τελική λύση», La Solution Finale (!) και εδώ, ακριβώς όπως ο Χίτλερ την υπεσχέθη εναντίον των θυμάτων του στα κρεματόρια.

Συνέντευξη Αλέξη Παπαχελά με τ. Υπουργό

Οικονομικών Αλέκο Παπαδόπουλο

(ευρεία σύντμηση από ΝΚ)

28 Μαρτίου 2011 στον ΣΚΑΪ

Αλέξης Παπαχελάς: Κύριε Παπαδόπουλε θέλω να το ακούσω το πού πιστεύετε ότι βρισκόμαστε σήμερα.

Αλέκος Παπαδόπουλος: Η πορεία της οικονομίας είναι αργού θανάτου. Πρώτον, οι Έλληνες δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι από τον Απρίλη 2010, **είμαστε υπό διεθνή οικονομικό έλεγχο**. Αποφασίζουν και επιβάλλουν μονομερώς μέτρα, παρακολουθούν την εκτέλεσή τους και εφ' όσον δεν εκτελούνται, δεν σου δίνουν και τ' αντίστοιχα χρήματα για να επιζήσεις. Αυτό το έχουμε ζήσει στο παρελθόν. Δεύτερον, η Ελλάδα από πέρυσι τον Απρίλη είναι υπό χρεοστάσιο. Το ερώτημα που τίθεται δεν είναι αν θα χρεοκοπήσουμε. **Χρεοκοπημένοι είμαστε. Αν θα καταρρεύσει η χώρα ή όχι, εκεί είναι το θέμα και αν υπάρχει και εθνικός προσανατολισμός.**

Αλέξης Παπαχελάς. Είστε από τους λίγους ανθρώπους που μιλούσατε ότι θα πάμε στο Διεθνές Νομισματικό

Ταμείο, το έχετε πει εδώ και περίπου ενάμισι, δυο χρόνια απ' ό,τι θυμάμαι..

Αλέκος Παπαδόπουλος Στον προϋπολογισμό του 2008 είπα ότι πρέπει να πάρουμε μέτρα, η χώρα οδηγείται σε χρεοκοπία. Εκείνη την περίοδο είχαν βουλώσει τ' αυτιά μας; **Η δυναμική αύξηση του δημοσίου χρέους ήταν ασύλληπτη.** Τα υψηλά ελλείμματα κάναμε πως δεν τα βλέπαμε. Και κυρίως, η μεγαλύτερη καμπάνα, ήταν το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, το εξωτερικό έλλειμμα, δηλαδή τι λεφτά εισπράττεις από τις εξαγωγές και τι λεφτά από αυτά που εισάγεις πληρώνεις. Το 2007, 2008 και 2009, είμαστε περίπου στο 14% του ΑΕΠ. Αυτό, ήταν από τα μεγαλύτερα του κόσμου. **Οικοδομήθηκε ολόκληρη φιλοσοφία κατανάλωσης της χώρας μας και κυρίως λόγω των χαμηλών επιτοκίων που είχαν φτάσει περίπου στο 2,5%..** **Δανειζόμασταν εύκολα φθηνό χρήμα, το μετατρέπαμε σε καταναλωτικά αγαθά,** αποφεύγοντας να δούμε την πραγματικότητα. Λίγοι το έβλεπαν κι όσοι το είδαν, διαπομπεύθηκαν, προπηλακιστήκανε πολιτικά από γραφικούς όπως τους έλεγαν ως δεξιούς, Κασσάνδρες, υπονομευτές, ακούσαμε πολλά, όσοι ελάχιστοι ήταν εκείνη την περίοδο. Αυτό που μ' ενοχλεί είναι ότι δεν έχει γίνει πλήρης κατανόηση της κατάστασης της χώρας. Και μ' ενοχλεί ακόμα περισσότερο ότι **οι διάφορες δυνάμεις, αυτές που οδήγησαν στη μεταπολιτευτική περίοδο (από το 1975) μέσα από ένα πνεύμα λαϊκισμού και διαχειρίστηκαν τη χώρα, ακόμα και τώρα στον κόσμο το αίσθημα που υπάρχει είναι μπόρα είναι, θα περάσει. Όμως, δεν θα περάσει.** Δεν πρόκειται να επανέλθουμε στην προτέρα κατάσταση της αμεριμνησίας όπου θ' ανοίξουν ξανά οι κρουνοί των Τραπεζών **για να γεμίσει ο κόσμος καταναλωτικά**

δάνεια και να περνάει καλά που μερικοί το λένε ανάπτυξη, ενώ συγγέουν την ανάπτυξη με τη μεγέθυνση. Κι όταν τους επεσήμανε κανείς ότι αυτό δεν είναι ανάπτυξη, αυτό είναι μεγέθυνση με δανεικά τα οποία έρχονταν αθρόα στην Ελλάδα, είτε με κοινοτικές εισροές είτε με τα υψηλά ελλείμματα του Δημοσίου τα οποία διοχέτευαν περισσότερο σε καταναλωτικές δαπάνες. Ανάπτυξη σημαίνει ότι αυξάνεις την παραγωγική σου βάση, παράγεις προϊόντα, τα εξάγεις και από κει και πέρα αποκτάς μια προστιθέμενη αξία εθνικού χαρακτήρα η οποία στηρίζει τις παραγωγικές δυνάμεις. Τέτοιο πράγμα δεν το έχουμε. Αντίθετα, είμαστε σε κατάσταση πλήρους δημοσιονομικού αδιεξόδου - χώρα η οποία πια δεν έχει παραγωγική βάση. Και κλείνω μ' αυτό: Το έγκλημα της μεταπολιτευτικής περιόδου που άρχισε το '72 με την πετρελαϊκή κρίση, ακολούθησε όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο με μια ιδιαίτερη ευκολία ν' απεμπολήσουμε την προσπάθεια να εκσυγχρονίσουμε την αξιόλογη βιομηχανική βάση που είχε η χώρα η οποία παρήγαγε προϊόντα τότε και περάσαμε στην αποβιομηχανοποίηση της χώρας, τώρα περνάμε στην αποβιοτεχνοποίηση της χώρας μέρα με την ημέρα σαρωτικά. Ο λαϊκισμός ήθελε «δώσε λεφτά στο λαό κι αν δεν έχεις δανείσου». Αυτή ή νοοτροπία είχε διαπεράσει τον κόσμο.

Αλέξης Παπαχελάς Να δούμε τα νούμερα λοιπόν.

Αλέκος Παπαδόπουλος Σε κατάσταση εφιαλτική είμαστε σήμερα. Πάρτε το έλλειμμα του 2010. λόγω της μεγάλης υστέρησης των εσόδων, στο 9,4%. Σ' αυτό συνέτεινε να το επιβεβαιώσουν και οι εκπρόσωποι της λεγόμενης τρόικας, ενώ θα ήθελα να πω σ' αυτούς τους κυρίους ν' αποφεύγουν τις εκτιμήσεις που δεν έχουν ελεγμένες γιατί και τον εαυτό τους εκθέτουν αλλά κάνουν και ζημιά. Αυτή τη στιγμή ανακοινώθηκαν και μάλιστα είναι προσωρινά, τελικά απολογιστικά στοιχεία θα είναι τις επόμενες μέρες, τέλος Μαρτίου, 10,2%. Εάν το γρατζουνίσει κανείς, θα πάει κοντά στο 11%. Εάν σ' αυτά προσθέσεις οφειλές που έπρεπε να καταβάλλει το κράτος ... είμαστε πάνω από το 13%. Τι κάναμε αυτή τη χρονιά. Ένα κράτος το οποίο έχει χαίνουσες πληγές, που παράγει ελλείμματα, που δε μπορεί να τ' αντιμετωπίσει. Είναι και μια οικονομία που είναι σε λήθαργο αδύναμη να περιορίσει το έλλειμμα μέσα από τα έσοδα τα οποία θα διασφάλιζε.

Αλέξης Παπαχελάς Λέμε δηλαδή ότι μετά από όλα που έχουν γίνει, ότι ξανά το έλλειμμα είναι σε ύψη δυσθεώρητα. Τι φταίει γι' αυτό; Πού είναι αυτή η σπατάλη και γιατί δεν τολμάει κανείς να την αγγίξει;

Αλέκος Παπαδόπουλος. Δεν είναι θέμα σπατάλης. Είναι το κράτος επιβαρυνόμενο κατά τέτοιο τρόπο που παράγει ελλείμματα...αδυναμία είσπραξης εσόδων ...

Αλέξης Παπαχελάς Πώς διαλύθηκε ο μηχανισμός είσπραξης εσόδων;

Αλέκος Παπαδόπουλος Πολύ εύκολα. Η **διαβρωτική δύναμη του λαϊκισμού σε μια κοινωνία είναι πάρα πολύ μεγάλη και παραλυτική**. Θέλει πολύ λίγο χρόνο να διαβρωθεί μέσα από **το πελατειακό σύστημα**. Επίσης, **η μη εισαγωγή σύγχρονων συστημάτων διοίκησης**. Φτιάχναμε κουτάκια ωραία, αλλά το πνεύμα το οποίο θα διαχέονταν μέσα από εκεί με σύγχρονα συστήματα μεθόδων, δεν έβλεπτα ότι είχαμε την ανάλογη τεχνογνωσία. Και φέρνω από τις ΗΠΑ, να μας βοηθήσουν να οργανώσουμε αυτές τις Υπηρεσίες. Δε φαντάζεστε τι τράβηξαν αυτοί οι άνθρωποι διότι δεν τους έδιναν στοιχεία, τους έστηναν 3-4 ώρες έξω από τα γραφεία.. Εν πάση περιπτώσει κάτω από επιμονή προχώρησαν και εκεί που τραβάνε τα μαλλιά τους, ήταν στο Τμήμα Είσπραξης των Εσόδων, όχι Βεβαίωσης των Εσόδων. Στην Είσπραξη έβαζαν δευτεράντζα υπαλλήλους. Μόλις έφυγα εγώ από Υπουργός Οικονομικών, τα μαζέψανε και φύγανε. **Οι ασυνέχειες οι οποίες υπάρχουν σε κάθε προσπάθεια** η οποία γίνεται από μια κυβέρνηση στην άλλη, αλλά ανάμεσα και από έναν Υπουργό σε άλλον Υπουργό, αυτά είναι καταδικαστέα. Εγώ δεν πιστεύω στις υπουργικές επάρκειες. Η Ελλάδα έχει καλά στελέχη και μπορεί να έχει καλούς Υπουργούς. **Εκεί που πάσχουμε είναι στην πολιτική αντίληψη των πραγμάτων. Το πρόβλημα είναι βαθιά πολιτικό. Οι δυνάμεις που την διαχειρίζονται είναι οι δυνάμεις που την έφεραν**

στη χρεοκοπία. Και είναι αντίνομο να λέμε, κάποιος ο οποίος οδήγησε μία χώρα στη χρεοκοπία και θα τη σώσει. Είναι άλλες οι δυνάμεις του ευρωπαϊκού προσανατολισμού που έχουν πεποιθήση ότι αν δεν εκσυγχρονιστεί συνολικά η χώρα να λειτουργήσει όχι σαν ένα κράτος της Ανατολής αλλά σαν ένα κράτος της Δύσης επιτέλους, να γίνει ένα δυτικό κράτος, ένα πρόβλημα και μια διαμάχη, ένας δυισμός ο οποίος **κατατρέχει τη χώρα από την επανάσταση και μπορούσα να σας πω, πριν την επανάσταση, από την εποχή ακόμα και του Αδαμάντιου Κοραή, δηλαδή «πού ανήκουμε, Ανατολή ή Δύση;», φράκο από πάνω, φουστανέλα από κάτω. Αυτό τον δυισμό τον πληρώνουμε**, Στα 190 χρόνια (της ανεξαρτησίας) οι δυνάμεις εκείνες του ρεαλισμού, της ευρωπαϊκής προοπτικής, οι δυνάμεις του εκσυγχρονισμού, των δομών, **οι δυνάμεις εκείνες οι οποίες ανήκαν στην αντιπέρα όχθη του λαϊκισμού**, ήταν πολύ λίγες και για πολύ μικρά τα διαστήματα.

Αλέξης Παπαχελάς Πάντως ... μέχρι πριν από μερικά χρόνια είμαστε μια από τις 25 πλουσιότερες χώρες

Αλέκος Παπαδόπουλος. Είμαστε στις πλουσιότερες χώρες του κόσμου, διότι δανειζόμαστε υπέρογκα ποσά. Αυτή είναι η αλήθεια. Γιατί δεν τη λέμε στον κόσμο; Κι όταν σε όλο αυτό το διάστημα έχουμε μια καλπάζουσα αποξήρανση της ελληνικής οικονομίας, και μια

κατάρρευση της ανταγωνιστικότητας της χώρας, Είμαστε στην προσέγκυση επενδύσεων από τις 170 χώρες του κόσμου στην 145η σειρά. Και τώρα ήρθε η ώρα να το πληρώσουμε. **Αυτή την αβελτηρία κι αυτή την εγκατάλειψη της χώρας όλα αυτά τα χρόνια.** Κι εκεί υπάρχει συνολική ευθύνη του πολιτικού συστήματος και όλης της πολιτικής τάξης, αλλά και των άλλων ιθυνουσών κοινωνικών δυνάμεων της χώρας που δηλητηρίασαν και έθεσαν τον λαό σε μια κατάσταση μέσα εκεί. Και εκεί περιλαμβάνω όλους, και τον εαυτό μου και εσάς. Διότι και ο μιντιακός λαϊκισμός είναι καταστροφικός λαϊκισμός, είναι γνωστό αυτό. Και αφθονεί.

Αλέξης Παπαχελάς Πώς μπορεί κάποιος να μειώσει τις δαπάνες όταν υπάρχει μονιμότητα για παράδειγμα των δημοσίων υπαλλήλων;

Αλέκος Παπαδόπουλος. Εγώ δε συμφωνώ μ' εκείνους που λένε ν' απολύσουμε δημοσίου υπαλλήλους. Αλλά να οργανώσεις το κράτος σου έτσι ούτως ώστε να χρειάζεσαι λιγότερους δημοσίου υπαλλήλους και στο επόμενο διάστημα, πέντε ή δέκα φεύγουν - ένας προσλαμβάνεται, **Το πρόβλημα είναι πώς οργανώνουμε.** - Για πείτε μου εσείς ένα Υπουργείο σε όλη την οικουμένη, που να έχει 14 Γενικούς Διευθυντές. Σήμερα είναι το Υπουργείο Γεωργίας. **Γιατί ακόμη υπάρχει και η πελατειακή σχέση ...**

Αλέξης Παπαχελάς Η κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου πιστεύετε ότι μπορεί να καταφέρει αυτό;

Αλέκος Παπαδόπουλος Εκεί είναι η διαφορά της πολιτικής αντίληψης. Εγώ πιστεύω μπορεί να σωθεί η χώρα. Ουαί και αλίμονο, θα έρθει η κατάρρευση της χώρας εάν αυτή τη στιγμή δεν υπάρξει αφύπνιση. Είναι διαφορά φιλοσοφίας. Η συνειδητοποίηση της **ανάγκης της αποκρατικοποίησης** στη χώρα μας μετά την κρίση δεν είναι εμφανής. **Το ΠΑΣΟΚ όπως και όλα τα κόμματα κυριαρχήθηκαν, οικοδόμησαν, αλληλοτροφοδοτήθηκαν με το πνεύμα του λαϊκισμού στη χώρα μας.** Η εξουσία σ' εμάς στηρίζεται με ασκήσεις δήθεν κοινωνικής πολιτικής και αριστερής επιβεβαίωσης μέσα από ένα μεγάλο κράτος. ... εστίες λαϊκισμού και εστίες μιας οργάνωσης και εξέλιξης πελατειακών σχέσεων στη χώρα μας. Σας υπενθυμίζω ότι την περίοδο επί **Ανδρέα Παπανδρέου**, τη δεύτερη περίοδο μετά το '94, και κυρίως στην περίοδο Σημίτη που επιχειρήθηκαν μεγάλες αποκρατικοποιήσεις, είδατε τη δύναμη και τη φοβερή αντίδραση τότε του **λαϊκίστικου πνεύματος και του συνδικαλισμού** την περίοδο εκείνη να μη γίνει απολύτως τίποτε. **Μιλάμε για καθολικές αποκρατικοποιήσεις, όχι πουλάμε κάποιες μετοχές και κρατάμε τον έλεγχο.** Πλήρως, όπως έχει γίνει σε όλες τις χώρες.

Αλέξης Παπαχελάς Έχετε απάντηση εσείς;

Αλέκος Παπαδόπουλος Ναι. Υπάρχει ένα ανέκδοτο ποίημα του Παλαμά στις αρχές της δεκαετίας, τότε που έβλεπε την κατάσταση, αρχές του 1909. Λέει: **«Ακόμα μας πατά το άτι σου Μπραϊμη..»**. Είναι αυτό το οποίο είπατε προηγουμένως, ότι **η δύναμη σήμερα του λαϊκισμού, είναι η κυρίαρχη δύναμη σήμερα στην Ελλάδα και κάποια στιγμή θα πρέπει στη χώρα ν'αποφασίσουμε. Ή θ' αποφασίσουν αυτές οι δυνάμεις της ευρωπαϊκής προοπτικής και όχι οι δυνάμεις οι οποίες κουβαλάνε το πνεύμα του ανατολισμού στη χώρα μας, ή θ' αποφασίσουν οι δυνάμεις εκείνες οι οποίες έχουν ξεκάθαρο προσανατολισμό για την πορεία τη χώρας, είναι σωτήριο και δεν υπήρχε άλλη λύση, να γίνουμε μια πλήρως ευρωπαϊκή χώρα και να λειτουργούμε με τακτοποιημένο τρόπο θεσμικό και οργανωμένο όπως αυτές οι χώρες, με τα προβλήματά τους, δεν είναι ότι είναι ιδανικές χώρες εν πάση περιπτώσει.. Ή θα μείνουμε μια χώρα της καθ' ημάς Ανατολής όπου θ' αναπτύσσονται όλα αυτά.**

Αλέξης Παπαχελάς, Υπάρχει πάρα πολύς κόσμος ο οποίος ξεβολεύεται μ' αυτά τα οποία γίνονται και λέει «εγώ θέλω να παλέψω με νύχια και με δόντια γι' αυτό

που έχω, για το status quo, θέλω να μείνω όπως είμαστε, μια χαρά είμαστε». Αυτό γίνεται; Μπορεί να κρατηθεί αυτό το status quo;

Αλέκος Παπαδόπουλος Οι δυνάμεις που καθηλώνουν,. Πρώτον, **η δύναμη του λαϊκισμού**, το οποίο έχει πάρει διαστάσεις ιδεολογήματος στη χώρα, αλλά ταυτόχρονα πίσω από το λαϊκισμό κρύβονται και πάρα πολλά συμφέροντα που δε θέλουν ν' αλλάξουν τίποτα στη χώρα. Υπάρχουν άνθρωποι που περνάνε καλά. Διότι ο δρόμος, το να περάσεις και να λύσεις το πρόβλημά σου, όχι αυτά τα ψευδεπίγραφα τα οποία επικαλούνται κάποιοι για να **εμπορεύονται σήμερα την κοινωνική ευαισθησία του κόσμου με δανεικά**. Για να ξεφύγουμε από την κρίση, υπάρχουν δυο δρόμοι. Ο εύκολος δρόμος των πεδιάδων ή ο δρόμος των βουνών.

Αλέξης Παπαχελάς. Πού είναι αυτοί οι άνθρωποι;

Αλέκος Παπαδόπουλος. Τους προοδευτικούς συναντά κανείς οριζόντια παντού και σε μεγάλο βαθμό στις νεότερες τάξεις, με διαφορετική κουλτούρα.. Όμως παραμένουν σχολάζουσες και **δεν μπορεί ν' αποφασίζουν για το μέλλον της χώρας οι οπλαρχηγοί και οι καπετανέοι του λαϊκισμού όπως γινόταν μέχρι σήμερα**. να βγουν και να στηρίξουν την καινούργια αντίληψη που είναι και η μοναδική αν θέλει να

σωθεί η χώρα.

Αλέξης Παπαχελάς Αυτό πώς θα εκφραστεί; Θα είναι μετά από μια πολύ μεγάλη καταστροφή που θα ξεκινήσει κάτι καινούργιο;

Αλέκος Παπαδόπουλος Εάν επέλθει, θα επέλθει η μεγάλη καταστροφή της χώρας. Θα μας βγάλουν το φυσητήρα οι Ευρωπαίοι που πληρώνουν. Σημαίνει συντριβή μεσαίων και χαμηλών εισοδημάτων. Ενώ αντίθετα, όλα τα πεδία θα πρέπει στη χώρα μας ν' αναμορφωθούν, ν' αναμορφωθεί το κράτος. Αυτό που υπάρχει σήμερα δεν μπορεί να επιβιώσει. Τώρα ακούγονται διάφορες καταστροφικές ανευθυνότητες που δεν αντέχουν και κριτική, αλλά μπαίνει αυτό το ερώτημα,: πόσο είναι το δημόσιο χρέος της χώρας; Συγκεκριμένα: Είναι γύρω στα 350 δις το χρέος του στενού δημόσιου τομέα. Άμα προσθέσεις καμιά 50αριά δις και του ευρύτερου δημόσιου τομέα μαζί είναι 400 δις. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Τραπεζής Ελλάδος, οι οφειλές των Τραπεζών, είναι 210 δις. Σύνολο 610 δις. Αφήνω τις εγγυήσεις που θα καταπέσουν κτλ., το αναλογιστικό έλλειμμα των Ασφαλιστικών Ταμείων. Υπάρχουν τρεις εκθέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η μία λέει για 150, η άλλη για 200 δις και η άλλη πάνω από 300, καταλαβαίνεις το δυσθεώρητο ύψος. Θα καταλάβει ο κόσμος, εάν συγκρίνει ότι η αργεντινική οικονομία κατάρρευσε με 100 δις και μάλιστα σε δολάρια, δημόσιο χρέος

Αλέξης Παπαχελάς. Μια λοιπόν από τις «μαγικές» λύσεις που ακούω είναι αυτό, η επιστροφή στη δραχμούλα μας.

Αλέκος Παπαδόπουλος Δεν συνειδητοποιούν τι δραματικό θα σημαίνει για τη χώρα μας. Παράδειγμα: Χρέος σε ευρώ μια χώρα χωρίς παραγωγική βάση, μ' ένα έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών

Αλέξης Παπαχελάς. Υποθέτω ότι η θεωρία είναι ότι θα γίνει μια γενναία υποτίμηση η οποία θα μας κάνει πιο ανταγωνιστικούς.

Αλέκος Παπαδόπουλος Οι υποτιμήσεις που οδηγούν σε μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα ισχύει σε χώρες οι οποίες παράγουν και όχι σε χώρες με πλήρη αποξήρανση της παραγωγικής τους βάσης. Θυμάμαι το 1994, όταν μου είπε ο τότε Πρωθυπουργός: «Αλέκο, δεν αντιλαμβάνεσαι ότι δε θα έχουμε πλεονεκτήματα; Θα είναι μόνο για 2-3 μήνες γιατί η χώρα δεν παράγει». Την λύση για το πρόβλημά σου θα τη δώσεις εδώ λαμβάνοντας όλα τα μέτρα μικρών, ιεραρχημένων, πειθαρχημένων οδυνών, για ν' αποφύγεις τη μεγάλη οδύνη. Γι' αυτό λέω, ότι το πρόβλημα απαιτεί πολιτικό σθένος Με την υποτίμηση, θα σαρωθούν τα μικρά και χαμηλά εισοδήματα. Φαντάζεστε ότι μπορεί να ζήσει ο Έλληνας με 250,00 € το μήνα; Δεύτερον οι υποτιμήσεις θα είναι πολλές και οι καταρρεύσεις του εθνικού μας νομίσματος θα αφήσουν ελπίδα να βγούμε στις διεθνείς αγορές. Γιατί το χρέος το δικό μας είναι εξωτερικό χρέος πάνω από 85%. Οι Ιταλοί έχουν εσωτερικό χρέος, γύρω στο 80%. Ιταλία και Ιαπωνία τα χρωστάει στον εαυτό της,

Αλέξης Παπαχελάς. Υπάρχει άποψη «αριστερή» που λέει γιατί να μην πάμε να σβήσουμε το χρέος μας, να

ξεκινήσουμε από το μηδέν. Γίνεται αυτό;

Αλέκος Παπαδόπουλος Και αυτοονού μπορεί να του απαντήσει κανείς, ρε έρμε και ποιος θα βρεθεί μετά να σε δανείσει για να μπορέσεις να ζήσεις και να επιβιώσεις; θα βρεθούμε μόνοι μας στην άκρη του λιβαδιού οπότε αποφασίζει η Συνέλευση των Λύκων, Δεν φτάνει οι επόμενες γενιές να ζήσουν σε μια απέραντη μιζέρια επειδή σήμερα εμείς δεν κατανοούμε τι πρέπει να κάνουμε. Θα πρέπει να έρθουν στη χώρα μας να την διαχειριστούν οι δυνάμεις του ορθολογισμού και του ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Ριζική αναμόρφωση, να πεταχτεί ό,τι υπάρχει μέχρι σήμερα. Δεν μπορούν αυτή την χώρα να διοικούν οι ίδιες δυνάμεις ακόμα, με την έννοια δηλαδή να διαμορφώνουν ένα κλίμα.

Μπορώ να σας αναγνωρίσω ανθρώπους που έχουν το σύγχρονο πνεύμα και μέσα σ' αυτή την Κυβέρνηση,

Αλέξης Παπαχελάς Αν ο κ. Παπανδρέου σας έπαιρνε αύριο ένα τηλέφωνο και σας έλεγε, Αλέκο έλα εδώ μαζί μου, θέλω να δουλέψεις, να αναλάβεις ένα κομμάτι της οικονομικής πολιτικής ή κάτι άλλο

γιατί εσείς δεν θα το κάνατε;

Αλέκος Παπαδόπουλος Γιατί έχω διαφορετική αντίληψη για την πορεία της χώρας από την κρατούσα, όπου κυριαρχεί η διστακτικότητα, η φοβικότητα και ο λαϊκισμός. Την μάχη μπορεί να την δώσει και η ίδια η Κυβέρνηση, να πάρει την πρωτοβουλία να αλλάξει το κλίμα και την πολιτική αντίληψη και κατεύθυνση της χώρας από κράτος της Ανατολής να γίνει κράτος της

Δύσης. Ο εξευρωπαϊσμός της χώρας που δεν έχει να κάνει μόνο με αντιλήψεις, έχει να κάνει με δομές και με λειτουργίες. Αν μας διαγράψουν το χρέος κ. Παπαχελά αυτή τη στιγμή όλο, σε 10 χρόνια η χώρα θα χρωστάει πάλι τα ίδια, γιατί αν δεν ξεριζωθούν οι πηγές εκείνες οι οποίες παράγουν χρέος και χρεοκοπία στην Ελλάδα, αυτές οι δυνάμεις που το παράγουν, τότε είναι ανώφελο, ... Τώρα, υπάρχει αδυναμία έκφρασης, δεν την αφήνει ο Mediaκός όπως λέω εγώ λαϊκισμός, Όπως έχουμε φέρει τη χώρα σε διάβρωση είναι ότι δεν λειτουργούν οι θεσμοί. Στην οικονομία υπάρχει η παραοικονομία, στην παιδεία η παραπαιδεία, στην δικαιοσύνη το παραδικαστικό, στη διοίκηση είναι η παραδιοίκηση, αυτοί αποφασίζουν και αυτά είναι οικοδομήματα του λαϊκίστικου πνεύματος που οικοδομήθηκε μετά την μεταπολίτευση, δεν ξεριζώνονται αυτά. Δεν λύνεται με τα πρόσωπα. Τα πρόσωπα έχουν τη σημασία τους, πριν όμως πρέπει να διαμορφωθεί συνείδηση στην κοινωνία, που δεν υπάρχει σήμερα.

Αλέξης Παπαχελάς Εδώ υπάρχουν δύο θέματα όμως.

Το πρώτο θέμα είναι, ότι όταν η ανεργία κοντεύει να φτάσει στο 20% και όταν ο κόσμος είναι εξαιρετικά θυμωμένος το πρώτο πράγμα το οποίο ρωτάει πάρα πολύς κόσμος είναι που πήγαν τα λεφτά και το αν πρέπει κάποιος να τιμωρηθεί τελικά για το πού

πήγαν τα λεφτά;

Αλέκος Παπαδόπουλος Κοιτάξτε όλα αυτά τα χρόνια υπήρχε μια ελλιπής διαχείριση του δημοσίου χρήματος στη βάση μιας κατασπατάλησης ... και δεν είναι μόνο αυτά που δανειστήκαμε, βάλτε και εκείνα που πήραμε από την Ευρωπαϊκή Ένωση που ήταν δισεκατομμύρια κι αυτά, πήγαν κατ' αρχάς για την διόγκωση, υπερδιόγκωση του ελληνικού κράτους, πήγαν σε κατασπατάληση, πήγαν σε κατανάλωση δημόσια και ιδιωτική. Και βεβαίως ένα μέρος τα έφαγε και η αδιαφάνεια.

Αλέξης Παπαχελάς Εσείς τι κάνατε όταν ήσασταν Υπουργός και τα βλέπατε αυτά;

Αλέκος Παπαδόπουλος Εδώ και 15 χρόνια αυτά που λέω τώρα σ' εσάς, και νομίζω από τις θητείες μου στα διάφορα Υπουργεία προσπάθησα, αλλά **πρέπει να ξέρετε ότι κινείται κανείς μέσα σε ένα δεδομένο πλαίσιο και στην πολιτική και στην κοινωνία για να μπορέσει να καταφέρει πράγματα. ...** Και θεωρώ τον εαυτό μου ίσως τον περισσότερο προπηλακισμένο πολιτικό από το κόμμα του, ως Κασσάνδρα, ως γραφικό, ως νεοφιλελεύθερο, **διότι έλεγα ότι οδηγούμαστε στη χρεοκοπία μέσα με την ημέρα εάν δεν αλλάξουμε ρότα και σκέψη στη χώρα μας..** Εμένα οι ελπίδες μου αναπτερώθηκαν **ξέρετε τη δεκαετία του '90. ...** τότε η σκέψη των Ελλήνων ήταν διαφορετική ενόψει της ένταξής μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Τότε φάνηκε ότι αφυπνίζονται εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις

που υπήρχαν στη χώρα μας. **Δυστυχώς όλη η δεκαετία του 2000 συμπεριλαμβανομένης και της δεύτερης θητείας του Σημίτη, αλλά κυρίως μετά το 2004, η δεκαετία του 2000-2010 θα καταγραφεί στην ιστορία σαν μια τραγική δεκαετία η οποία οδήγησε τη χώρα σε απίστευτη περιπέτεια από την οποία θα βγει μετά από πολλά – πολλά χρόνια.**

Αλέξης Παπαχελάς Πρώτον, το περίφημο κούρεμα στο χρέος, το θεωρείτε πιθανό;

Αλέκος Παπαδόπουλος Και εδώ βρίσκουμε λέξεις ουδέτερες που δεν αποδίδουν την αλήθεια. **Δεν υπάρχει αναδιάρθρωση.** Αναδιάρθρωση του χρέους γινόταν μέχρι σήμερα, το άλλο λέγεται μονομερής διαγραφή του χρέους. Δηλαδή έλα εδώ, σου χρωστάω 100, πάρε 70. Αυτό σημαίνει χρεοκοπία.

Αλέξης Παπαχελάς Δεν είναι όμως μια λύση από μια άποψη, από τη στιγμή που το έχουν προεξοφλήσει οι αγορές;

Αλέκος Παπαδόπουλος Όχι, **θα είναι καταστροφή. Διότι πριν προλάβει να ανακοινωθεί, όχι να γίνει, η χώρα συνολικά θα καταρρεύσει.** Η χώρα πρέπει να διαλέξει τον ένα δύσκολο δρόμο: **Είμαστε απολύτως εξαρτώμενοι από τις αγορές, πρέπει να ανακτήσουμε την εμπιστοσύνη των αγορών** αν θέλουμε να βγούμε στις αγορές. Και γι' αυτό **πρέπει εμείς να αναμορφώσουμε το κράτος μας, και να βγούμε σιγά – σιγά στις αγορές.** Δεν πρόκειται να βγούμε στις αγορές, ούτε το '11, ούτε στο '12 μ' αυτή την πορεία την

οποία έχουμε. Και ταυτόχρονα μπορούμε να κάνουμε, φιλική διευθέτηση του χρέους, κατόπιν. Εάν εδώ και 10 χρόνια που φώναζα εγώ να πάρουμε μέτρα για να περιορίσουμε τη δημοσιονομική έκρηξη και διόγκωση, σήμερα τα μέτρα που θα έπρεπε να πάρουμε θα ήταν το 1/4 απ' αυτά τα οποία λαμβάνουμε και αυτά που πρόκειται να λάβουμε. **Που σημαίνει αν τώρα πάρουμε μέτρα και πάρουμε πολύ αυστηρά μέτρα και συγκροτήσουμε ένα πραγματικό κράτος και μια ζωτική οικονομία, να βλέπουμε τους γειτόνους μας, οι οποίοι πέρασαν κι αυτοί από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στις αρχές του 2000 και τώρα είναι μια παγκοσμίως ανερχόμενη δύναμη, λέω την Τουρκία. . Εάν όμως τώρα αυτή τη στιγμή συγκροτήσουμε ατζέντα αναμόρφωσης, νομίζω ότι θα τα καταφέρουμε. Όλα τα άλλα είναι αυταπάτες και ψευδαισθήσεις.**

Αλέξης Παπαχελάς Η επόμενη ερώτηση είναι, μήπως οι εκλογές είναι μια λύση,;

Αλέκος Παπαδόπουλος Όχι. Να συμφωνηθεί, ατζέντα. Σε τομείς όπως ο μεταποιητικός χώρος, η παιδεία, η δικαιοσύνη, η δημόσια διοίκηση, ο τουρισμός, η υγεία, η αλιεία, όλοι οι τομείς είναι που πάσχουν στην Ελλάδα.

Αλέξης Παπαχελάς Ποιός θα τα υλοποιήσει αυτά;

Αλέκος Παπαδόπουλος Θα εξαρτηθεί από το πόσο γρήγορα θα αφυπνιστούν αυτές οι δυνάμεις που κουβαλάνε την πραγματική προοδευτικότητα αυτή

της χώρας, είναι οι δυνάμεις του ορθολογισμού και του ευρωπαϊκού προσανατολισμού και εκσυγχρονισμού. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Αυτή η ατζέντα είναι δύσκολη, θέλει τεράστια αποθέματα ψυχικά. Φαντάζεστε μια Οικουμενική Κυβέρνηση η οποία θα διαπνέεται από ένα λαϊκίστικο πνεύμα; Το πρόβλημα της χώρας δεν είναι πρόβλημα προσώπων, είναι πρόβλημα αντίληψης.

Αλέξης Παπαχελάς Μήπως τελικά χρειάζεται να περάσουμε μεγάλη κρίση, πιο βαθιά, για να φτάσουμε εκεί; Γιατί εγώ δεν βλέπω πολιτικές δυνάμεις που να συγκροτούν πλειοψηφία που να συμφωνούν μ' αυτό που λέτε εσείς καλώς ή κακώς.

Αλέκος Παπαδόπουλος. Δεν θέλω να είμαι τόσο απαισιόδοξος, θα σας θυμίσω τις δυνάμεις του εκσυγχρονισμού μέσα στο ΠΑΣΟΚ, άλλο τώρα πως κι αυτή η έννοια ευτελίστηκε πάλι μέσα στο ΠΑΣΟΚ, το πρώτο βήμα είναι να αφυπνιστούν αυτές οι κοιμώμενες δυνάμεις οι οποίες υπάρχουν στην Ελλάδα. Να, έχουν αίσθημα αυτοσυντήρησης, γιατί υπάρχει και Γουδί, να μας οδηγήσουν εκτός Ευρωζώνης, μολονότι μερικοί θα το θέλανε, αλλά αν συνεχίσουμε μια πορεία απραξίας νομίζω, ότι μπορεί να πάμε μόνοι μας και τότε θα είναι τραγικό για τη χώρα, τραγικό.

Αλέξης Παπαχελάς Και κάποιοι ρωτούν. Ο Αλέκος Παπαδόπουλος θέλει να ηγηθεί ενός νέου κόμματος,

Αλέκος Παπαδόπουλος Εγώ δεν θέλω τίποτα απολύτως. Και αν τυχόν υπάρχει μια ζωοποιός δύναμη στην Ελλάδα, κατακλύσει την ατμόσφαιρα της χώρας, αν θα μπορούσα **να βοηθήσω**, ευχαρίστως να βοηθήσω. Μέχρι εκεί, **αλλά όχι εφ' όσον διατηρείται αυτή η πολιτική αντίληψη** για την πορεία της χώρας. **Πρώτο θέμα, πρέπει να τελειώνουμε με τις αποκρατικοποιήσεις.**

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

ΜΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ! ΘΑ
ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΔΡΑΝΕΙΣ;

*Γράφει η Μαρία Νεγρεπόντη-
Δελιβάνη* 21.10.2013

=====

Οι άνθρωποι που μας κυβερνούν δεν έχουν μέτρο, δεν είναι σε θέση να διαπραγματευτούν και εξοντώνουν κυριολεκτικά το σύνολο του ελληνικού λαού. Αυτά που συμβαίνουν στην Ελλάδα, μια μικρή ευρωπαϊκή χώρα του 21ου αιώνα είναι, χωρίς υπερβολή, ανατριχιαστικά. Μας έφεραν τον Αρμαγεδδών στη ζωή μας, και το χειρότερο είναι ότι δεν γνωρίζουμε τι, ακόμη, θα μας ζητήσουν, στο άμεσο μέλλον, γιατί απέδειξαν προ πολλού ότι δίνουν εύκολα και συνεχώς υποσχέσεις, εν γνώσει τους ότι

δεν θα είναι σε θέση να τις τηρήσουν, εφόσον η δουλικότητα, μπροστά στην τρόικα, είναι δεδομένη και αναλλοίωτη στο πέρασμα του χρόνου. Φαντάζουν, λοιπόν, φαιδρά-ή και σκηνοθετημένα- τα επαναλαμβανόμενα τις τελευταίες ημέρες ως πρώτο θέμα από τα "γνωστά και μη εξαιρετέα κανάλια", ότι...."η Κυβέρνηση έχει θυμώσει".....ότι...."τα σπάνε με την τρόικα"...ότι...."δεν πρόκειται να ληφθούν οριζόντια μέτρα"....Και επειδή δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα τους, που πάντως δεν έχει σχέση με την οικονομική επιστήμη που εγώ διδάχθηκα, ερωτώ, αν η υφαρπαγή των καταθέσεων ανυποψίαστων πολιτών χαρακτηρίζεται ως μέτρο "οριζόντιο", "κάθετο" ή ΛΗΣΤΡΙΚΟ, που έτσι εγώ το κατατάσσω.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, δεν πρέπει ούτε λεπτό πια να γίνει ανεκτή μια τόσο εγκληματική-εθνοδολοφονική πολιτική. Ούτε δευτερόλεπτο. Μας θεωρούν αναλώσιμη ύλη και μας αποτελειώνουν με μέθοδο και σύστημα, ενώ ταυτόχρονα μας πανικοβάλλουν στο άκουσμα της δραχμής. Αλλά, ας το σκεφθούμε: τι χειρότερο θα μπορούσε να μας φέρει η επάνοδος στη δραχμή; Για μας, τώρα που φθάσαμε στο τελευταίο σκαλί, μόνο βελτίωση μπορεί να σημαίνει.....για την ευρωζώνη, όμως τα πράγματα θα είναι πολύ

δύσκολα. Μας θυσίασαν μια φορά, με την άρνηση να γίνει το κούρεμα όταν έπρεπε, και όταν θα μας ωφελούσε, για να μην επεκταθεί η κρίση, όπως δήλωσε με αδιανόητη κυνικότητα η κυρά Λαγκάρντ....να δεχθούμε και άλλη θυσία, τώρα; Να οριζοντιωθούμε και να χαθούμε για χάρη της Ευρωζώνης, η οποία μας διαλύει;;;

Να σκεφθούμε, ακόμη, τι άλλο μπορούν να μας ζητήσουν οι τραπεζίτες/δανειστές, όταν θα έχουν πάρει τα σπίτια, τους μισθούς και τις συντάξεις, τις καταθέσεις, το περιεχόμενο των τραπεζικών θυρίδων, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τα δημόσια, αλλά φυσικά και τα ιδιωτικά κτίρια- μέσω των αμέτρητων φόρων επί των ακινήτων-, τον επίγειο και υπόγειο πλούτο, τα νησιά, δηλαδή ΟΛΑ.

ΟΛΑ;;;έ όχι, θα μείνει και κάτι ακόμη, και αντί να μας τρομάζει η σκέψη, να μας κάνει ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ να αντιδράσουμε στους δαίμονες που τρώνε τη ζωή μας. Τι άλλο;;; Μα, το επόμενο που θα απαιτήσουν θα είναι ανθρώπινα όργανα. Όχι δεν είναι επιστημονική φαντασία. Αντιμετωπίζουμε καταστάσεις, που δεν διαθέτουν ανθρώπινα όρια.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΧΟΛΙΟ

Θερμά συγχαρητήρια στην Μεγάλη Κυρία Νεγρεπόντη-Δελιβάνη. Το θηρίο γίνεται επικίνδυνο όταν τραυματίζεται Να γίνουμε και εμείς οι τραυματισμένοι θηρία. Πρέπει αυτή η κυβέρνηση των δοσιλόγων ή να συνέλθει ή να απέλθει. Και επί πλέον: Απαιτείται, και θα φροντίσουμε να γίνει γνωστό κυρίως στο εξωτερικό, να ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΛΑΟ οι πρώτοι υπαίτιοι αυτής της τεράστιας εθνικής καταστροφής. ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΑΦΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΚΤΗΜΑ ΕΣΑΕΙ προς μελλοντικό παραδειγματισμό (ειδικής και γενικής προλήψεως) τι εσήμαινε το εγκληματικό ΤΣΟΒΟΛΑ ΔΩΣΤΑ ΟΛΑ ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ -- ΠΟΥ ΕΠ'ΗΓΑΙΝΑΝ ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ -- ΠΟΙΑ πολιτική ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΑΤΟΣ είναι ΥΠΕΥΘΥΝΗ για το σημερινό κατάντημα της Ελλάδος ΚΑΙ της δολοφονίας χιλιάδων πολιτών που καταστράφηκαν οικονομικώς και αυτοκτόνησαν για να μπορεί επί έτη ένας αγύρτης της πολιτικής να δανείζεται και να μοιράζει το βιός των Ελλήνων για εξαγορά ψήφων και των αγαθών της εξουσίας?

. Πώς έγινε ότι το χρέος του 25% (1974) έγινε σε μια οκταετία (1981-1989) 90%. Ποιά ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ έκανε το εγκληματικό κόμμα, το ΠΑΣΟΚ, να δανείζεται επί μια οκταετία τεράστια ποσά και πού τα διέθετε? Πώς το ΑΕΠ από 8% (1953-1973) έγινε 1,5% (1981-1989)? ΠΩΣ οι ιδιωτικές επενδύσεις από 10% (1953-1973) έφτασαν το 0,6% (1975-κ.ε.)? Οι ένοχοι της εγκληματικής συμμορίας πρέπει να αποκαλυφθούν και αποδοθούν, οι μεν ζώντες

στην δικαιοσύνη οι δε τεθνεώτες στην χλεύη (ή την κατάρα) της Ιστορίας.

Η ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΩ, ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΘΟΥΝ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ?

(υπενθυμίζω: το 1984 στο βιβλίο μου Ο Μαρξιστικός Μύθος έγραφα <<η οικονομική καταστροφή της Ελλάδος είναι 'τόσον ιστορικώς τελεσίδικη όσο και η Μικρασιατική καταστροφή>>- γιατί όλοι ΕΚΩΦΕΥΑΝ? ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ???

Από την Γενεύη με αγάπη

Dr Nicolas Kaloy-Καλογερόπουλος. Ph.D.
Geneva University.

Το όνομα της ήταν **Άγγελική**. Δεν τὸ ἔμαθε ποτὲ κανείς. Ὅπως φυσικά καὶ τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ της ποὺ κάηκε μαζί της στὸν δολοφονικὸ ἔμπρησμό της ΜΑΡΦΙΝ στις 5 Μαΐου 2010. Στὴν μνήμη της δὲν ἔγινε οὔτε ἓνα συλλαλητήριο. Κανείς δὲν ἔγραψε τραγοῦδι. Ο σύζυγος κι ἡ οἰκογένειά της δὲν διεκτραγώδησαν τὸν πόνο τους στὴν ἔκπομπή κανενὸς Σταύρου Θεοδωράκη. Κανένας **Πρετεντέρης ἢ Τρέμη** δὲν ἀπαίτησαν ἀπὸ τοὺς δικαστὲς τὴν ἄμεση προφυλάκιση τῶν δολοφόνων της. Κανένα **Μέγκα, Ἀντένα, Σκάι, Στάρ, Ἄλφα** δὲν ἔκανε ἀφιέρωμα στὴν στυγερὴ δολοφονία της. Κανένας **Σαμαρὰς** δὲν ἔκανε δηλώσεις διεθνῶς ὅτι πάταξε τὸ τέρας τῆς ἀνεξέλεγκτης βίας ποὺ ὁδήγησε στὴ δολοφονία της. Κανένας **Δένδιας** δὲν συνέλαβε τοὺς δολοφόνους της. Κανένας **εἰσαγγελέας** δὲν βρῆκε μάρτυρες ποὺ νὰ ἀποκαλύψουν μέσα σὲ μία ἑβδομάδα τὴν....ἐγκληματικὴ συμμορία ποὺ τὴν σκότωσε.

Βλέπετε κανείς δὲν ἐνδιαφερόταν νὰ τὴν κάνει τηλεοπτικὸ σόου ἢ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθεῖ πολιτικά. Γιατί ὅπως φώναζαν οἱ δολοφόνοι της προτοῦ πετάξουν τὶς μολότοφ ποὺ τὴν σκοτώσαν: «Νὰ καεῖτε, νὰ καεῖτε, στὶς τράπεζες δουλεύετε». Κι ἐκείνη ἡ Ἀγγελικὴ λίγο προτοῦ ξεψυχήσει. μιλώντας στὸ κινητὸ, στὸν τρομαγμένο σύζυγο της τοῦ εἶπε: «Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ μιλήσω ἄλλο. Πνίγομαι». Καὶ μαζί της πνίγηκε τὸ ἀγέννητο παιδί της.

Θύματα τῆς διεστραμμένης λογικῆς κάποιων φανατικῶν περὶ δῆθεν «κοινωνικῶν ἀγώνων». Καληνύχτα Ελλάδα....

**Η ΕΛΛΑΣ ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ EUROPEAN LEAGUE OF GENEVA
IN MEMORIAM**

